

POZIȚIONAT DE DESCOPERIRE

Adunarea cântă: „La Dumnezeu totul este posibil”.

Amin! Este aceasta o realitate vie? Nu trebuie să fie doar un cântec, ci o realitate vie, pentru că totul este posibil avându-L pe Dumnezeu. Nivelul credinței noastre ar trebui să crească, nu să scadă; ar trebui să crească. Amin! Noi ar trebui să credem că Dumnezeu deține controlul în orice situație și nu se întâmplă nimic în afara voii Sale, a planului Său și a scopului Său. Dacă Dumnezeu a hotărât ca totul să fie spre slava Sa, atunci toate lucrurile sunt în ordine, iar noi nu trebuie să fim îngrijorați, preocupați în legătură cu nimic, pentru că totul este în ordine.

Dacă ne referim la o armată puternică și invincibilă, avem una care crede că nimic nu este în afara controlului și că ea este de neînving; aceasta este lupta iar dacă credem, am câștigat-o chiar acum. Lupta se dă în mintea noastră, și dacă putem înțelege că „Nu putem fi învinși, nu putem fi pierduți și nu se va petrece nimic fără să fi fost rânduit de Dumnezeu, nu ne va învinge nimic, ci totul ne va ajuta să ajungem în poziția noastră, iar prin harul lui Dumnezeu, fiecare vrăjmaș va fi pus sub picioarele noastre.”

Cum poate fi sfărâmată Mireasa, cum este posibil să fie oprită să înainteze? Nu se poate. Problema este în minte. Problema nu sunt împrejurările, nu sunt lucrurile cu care ne confruntăm, ci este între urechile noastre, de aceea noi îl biruim pe vrăjmaș pe câmpul de luptă al minții. Dacă Dumnezeu, care trăiește în noi prin Cuvântul Său, poate birui vrăjmașul, nu există nimic să poată sta înaintea voastră. Slăvit să fie Domnul! Totul este posibil. Mie îmi place cântarea aceasta pentru că este o mărturie pozitivă.

Am obosit să cântăm cântări prin care ne plângem de milă din cauză că suferim în această lume cumplită. Noi nu mai suferim, ci biruim. Noi nu suntem învinși, ci învingem. Amin! Nu mai vrem să cântăm despre „Vai de mine, este atât de

cumplit!” Nu, tot ce se petrece este minunat. Amin! Noi am fost sădiți în Edenul Satanei ca să-l nimicim, pentru ca Dumnezeu să-l nimicească prin noi. Ce timp minunat să trăim în el, ce timp minunat în care să fii! Nu vreau să-mi pară rău că suntem aici. Dumnezeule, ajută-ne să nu mai fim așa! Eu nu tânjesc să fiu salvat dintr-o stare cumplită, ci tânjesc să ajung în poziția mea ca să putem obține biruința finală. Noi suntem liberi! Nu nădăjduim că vom fi liberi, ci suntem liberi. Cuvântul Domnului ne-a spus că suntem liberi, deci suntem liberi. Trebuie să începem să credem aceasta, iar credința va provoca o acțiune, și acțiunea va aduce rezultate. Slăvit să fie Dumnezeu! Dumnezeu să vă binecuvânteze. Îmi pare rău că vă țin în picioare în timp ce predic, dar este o zi bună în care să fii viu.

Să mergem la cartea Exodului 19.3-6:

***„Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând:
„Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel:***

Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.

Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu;

Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.’”

Dumnezeu să vă binecuvânteze în timp ce vă așezați. Când privim la aceste versete, putem înțelege că suntem în călătoria Exodului. În conformitate cu făgăduința dată lui Avraam, copiii lui Israel care erau sămânța lui Avraam, au fost scoși din robie prin călătoria Exodului, pentru a fi aduși înăuntru, în țara făgăduită. Făgăduința a fost dată seminței lui Avraam pe tărâmul firesc care l-a preumbrit pe cel duhovnicesc.

Noi știm că facem parte din al treilea Exod. Astfel, am fost scoși afară din robia denominaționalismului și aduși înapoi în Țara Cuvântului, la Cuvântul original, cu intenția originală și înțelegerea originală a descoperirii, iar acum ne aflăm cam în același loc. El avea să aducă poporul înapoi, iar înainte să stabilească preoția, înainte să fi fost un împărat, Dumnezeu a vrut să aibă un popor ales, o comoară pentru Sine, o națiune sfântă, o împărăție de preoți. Rânduiala originală a lui Dumnezeu nu a fost să aibă o preoție care să facă mijlocirea, ci a vrut ca poporul să fie preoți, a vrut ca poporul să fie sfânt. El nu a vrut ca ei să fie sub conducerea unui împărat, deși noi știm că aceasta a făcut parte din planul Său și arăta spre unul din attributele lui Hristos. Noi înțelegem aceasta, dar pentru a înțelege preumbrirea, putem vedea că El vrut ca toți să intre înăuntru cu stăpânire, autoritate și putere.

El a vrut să-i dea fiecăruia porțiunea sa din propria țară; nu să aibă un împărat care să meargă s-o ia pentru ei, ci fiecare să ia porțiunea care i-a fost dată lui. Când Dumnezeu ne-a adus în acest al treilea Exod, în această călătorie, ne-a trecut Iordanul în Tragerea a treia; în a treia fază, am trecut Iordanul, apoi El a vrut ca noi să nu mai depindem de altcineva, de un alt sistem, ci fiecare să înțelegem că suntem în poziția unui preot, a unei preoții împărătești, a unei națiuni sfinte. Lăsați poporul să aibă o legătură sfântă cu Dumnezeu pentru că el este preoția!

Prin harul lui Dumnezeu, în dimineața aceasta aș vrea să vorbesc despre tema „**Poziționat de descoperire**” pentru că dacă nu ne cunoaștem poziția, nu vom ști ce să facem. Dar când ne cunoaștem poziția vom începe să înțelegem. Știți ce este dăunător în legătură cu denominaționalismul și ideile denominaționale, chiar în noi înșine? Când vorbesc despre denominaționalism, vă rog să nu vă mai gândiți niciodată la bapțiști sau metodiști pentru că am trecut de mult de la predicarea despre zidurile bapțiștilor, ale metodiștilor, ale penticostalilor și așa mai departe.

Noi vorbim despre denominaționalismul care se află chiar aici, în mintea noastră. Vorbim despre faptul că cel mai mare vrăjmaș pe care-l avem este cel pe care-l vedem zilnic în oglindă, adică vechea natură firească cu vechea gândire. Ceea ce este atât de dăunător în legătură cu denominaționalismul este că jefuiește poporul de poziția dată de Dumnezeu în calitate de fii și fiice ale lui Dumnezeu, punându-i

Într-un sistem în care au nevoie de altcineva care să facă ceva pentru ei ca să poată ajunge la făgăduințele lui Dumnezeu. Dar nu aceasta este calea lui Dumnezeu!

El a vrut ca în acest Exod ei să fie o comoară aleasă pentru El, o națiune sfântă, o împărăție de preoți. Când spun aceasta, voi mă cunoașteți destul de bine ca să știți că nu vreau să spun că trebuie să punem deoparte cele cinci slujbe, deoarece ele sunt în Planul lui Dumnezeu.

Dar slujba nu este decât fratele vostru. El este doar fratele vostru și nu este diferit de conducătorul de cântări, de fratele care cântă la un instrument, de diacon, de oamenii de încredere sau de oricine altcineva care are un dar duhovnicesc, care are darul vorbirii în limbi sau al tălmăcirii. Indiferent ce dar are cineva, nu este decât un frate în care se află un dar, iar acel dar nu este pentru el însuși, ci pentru adunare. În această națiune aleasă existau tot felul de poziții, dar ei erau acolo ca să se ajute unii pe alții.

Așadar, noi nu luăm darul care este peste un om ca să-l folosim pentru a-l promova pe omul acela. Omul este întotdeauna un frate. Fratele Branham a spus: „*Dacă mă iubiți, numiți-mă frate*”, iar el a fost profetul epocii. Profetul epocii este o slujbă, iar slujba este respectată și onorată, dar omul nu este supra-apreciat; el nu este decât un frate.

Acum, suntem cu toții în această preoție, iar în această națiune aleasă, îi avem pe unii care au diferite slujbe: cele cinci slujbe, conducători de cântări, cei care cântă, care scriu cântări, daruri de administrare, de ajutorare, etc. Dar aceasta nu schimbă faptul că este o națiune sfântă.

Așadar, problema cu denominaționalismul nu este afară, ci aici; ne jefuiește de poziția pe care ne-a dat-o Dumnezeu și ne limitează potențialul. Ne limitează potențialul pentru că vom începe să ne bazăm pe altcineva ca să facă ceva pentru noi, iar Dumnezeu nu vrea aceasta. El vrea ca fiecare dintre noi să ne ocupăm

locul, pentru că există o putere care vine odată cu ocuparea locului nostru.

În mesajul **Își schimbă Dumnezeu vreodată Cuvântul Său** din anul 1965 scrie:

„Să ne plecăm capetele. Dragă Doamne Isuse, ne-am adunat din nou în Numele Tău, cu o mare așteptare pentru o revărsare a Puterii de înviere a lui Dumnezeu.”

Este aceasta ceea ce dorim și noi? Am citit aceasta și m-am oprit aici dintr-un motiv. Ce dorea fratele Branham să se petreacă odată cu revărsarea puterii de înviere a lui Dumnezeu? Ce căuta El? Care era scopul? Ce dorea el? Dorea să aducă o laudă și o închinare extatică care să izbucnească în clădire? Ce căuta el prin revărsarea puterii de înviere a lui Dumnezeu? Ce dorea el când aștepta și cerea revărsarea puterii de înviere a lui Dumnezeu? Cum știa că are să vină? Ce se aștepta să facă puterea învierii? Vom începe să înțelegem că nu era ceea ce cereau penticostalii când cereau puterea de înviere a lui Dumnezeu. Ei voiau să vadă oameni care dansau în jur, care aproape că leșinau în Duhul, care izbucneau într-o închinare extatică. Dar fratele Branham nu aștepta aceasta odată cu revărsarea puterii de aducere la viață. El a spus:

„...care să ne aducă la recunoașterea poziției și a locului nostru, și a responsabilităților noastre, ca fiind un popor ales, separat de lume, închinat lui Dumnezeu.”

Ce urma să facă Puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu aici, în ziua noastră? Să ne arate poziția, locul și responsabilitățile noastre. Puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu este aici pentru a ne pune în poziția noastră, în recunoașterea poziției noastre, pentru că în poziție există Putere. Voi puteți fi entuziasmați în Duhul, puteți dansa în Duhul, ceea ce este minunat, dar puteți face aceasta și să nu fiți în poziția voastră și să nu aveți Putere. Puteți simți puterea lui Dumnezeu revărsându-se într-un mod senzațional, și noi dorim aceste lucruri, mie îmi plac aceste lucruri și vreau mai mult din ele, dar numai pentru că ați simțit puterea revărsându-se, nu înseamnă că sunteți puși în poziție pentru putere. De ce? Pentru

că atunci când puterea se revărsă și pleacă fără să vă pună în poziția de recunoaștere, nu aveți nicio putere care lucrează în viața voastră.

Apoi, veți nădăjdui că va fi o altă adunare mare sau se va întâmpla altceva, ca să fie revărsată o altă putere, pentru că vă place simțământul puterii care este revărsată, dar ceea ce încearcă să facă Dumnezeu este să vă determine să vă recunoașteți poziția și locul, astfel ca puterea să curgă prin voi.

Nu doar să cadă asupra voastră și să vă înalțe, să cadă din nou și să vă înalțe, ci să cadă asupra voastră ca să vă deschidă ochii să vă puteți vedea poziția și locul în acest ceas; să vă ocupați poziția pentru ca aceeași putere să curgă din voi. *„Din pântecul vostru vor curge râuri de apă vie.”* Atunci, puterea nu va mai fi doar peste voi, ci va curge prin voi pentru că v-ați ocupat locul și sunteți conectați la circuit. Slăvit să fie Domnul!

„Dumnezeule, în seara aceasta Te rugăm să lași ca binecuvântările lui Dumnezeu să ne ghideze și să ne conducă în lucrurile pe care le facem sau le spunem, ca să poată aduce onoare și slavă Numelui Tău.”

Să mergem împreună la Apocalipsa 1.4-6:

„Ioan, către cele șapte Biserici care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine și din partea celor șapte duhuri care stau înaintea scaunului Său de domnie

și din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, Cel Întâi Născut din morți, Domnul împăraților pământului! Ale Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său

și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, ale Lui să fie

slava și puterea în vecii vecilor! Amin.”

„Și a făcut.” Îmi place acest cuvânt, „a făcut”. Știți ce înseamnă „a făcut”? Este ceva ce a avut deja loc, este ceva ce s-a întâmplat în trecut, este o lucrare încheiată. *„Și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu.”*

Acum vom merge la Apocalipsa 5. Mă rog ca Puterea de aducere la Viață să se reverse, ca să putem recunoaște în seara aceasta, poziția, locul și responsabilitatea noastră.

Vom citi de la versetul 5 la 11:

„Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei.

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.

Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.

Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeuul nostru și ei vor împărăți pe pământ!”

Aici regăsim același verb „ai făcut”, la timpul trecut: „Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeuul nostru și ei vor împărăți pe pământ!”

În **Descoperirea lui Isus Hristos** din Cartea epocilor bisericilor, citim:

„Apocalipsa 1.6: „Și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, ale Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.”

„Și a făcut din noi!” Oh, există anumite adevăruri pe care avem nevoie să le scoatem în evidență, iar acesta este unul dintre ele. EL! EL A FĂCUT DIN NOI! Mântuirea este lucrarea Sa! Mântuirea este a Domnului. Tot harul. El ne-a răscumpărat cu un scop. El ne-a adus aici cu un scop. Noi suntem împărați, împărați duhovnicești. Oh, noi vom fi împărați împreună cu El când va sta pe scaunul Său de domnie. Dar acum, suntem împărați duhovnicești și domnim peste o împărăție duhovnicească.”

Cele citite nu sunt la timpul viitor, ci se aplică în dimineața aceasta. Sunteți voi, care stați chiar acum pe scaunele voastre. Noi suntem împărați duhovnicești și domnim peste o împărăție duhovnicească. Dar denominaționalismul ne va scoate din această poziție și ne va determina să așteptăm să se întâmple ceva. „Oh, nu va fi minunat când vom stăpâni și vom domni cu El în Mileniu?” Absolut! Există o manifestare firească care va veni în domnia milenară, când vom stăpâni și vom domni cu El în trupuri firești peste acest pământ firesc. Dar nu mă îndreptați spre aceasta, neglijând să-mi aduceți la cunoștință că eu sunt deja un împărat și un preot, un împărat duhovnicesc peste o împărăție duhovnicească; eu nu mai aștept să se întâmple ceva mareț, pentru că se întâmplă deja ceva mareț. S-a întâmplat ceva mareț, iar puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu m-a adus la recunoașterea locului, a poziției și a responsabilității mele. Eu nu nădăjduiesc că voi ajunge Acolo într-o zi. Prieteni, prin harul Său, când a ajuns El, am ajuns și noi,

pentru că noi am fost cu El. Când a biruit El, am biruit și noi, când a luat El cheile morții, ale iadului și ale mormântului, am luat și noi cheile morții, ale iadului și ale mormântului pentru că atunci când a fost El aici, am fost și noi aici. Este ceea ce ne-a spus profetul lui Dumnezeu. Voi ați fost în El! Când a biruit, voi erați în El, când a plătit plata pentru păcat, voi erați în El. Amin! Când El a înviat și S-a așezat la dreapta Tatălui, voi ați înviat odată cu El și ați fost așezați odată cu El, iar acum, stați în locuri cerești în Hristos Isus.

Noi arătăm spre viitor și spunem că va avea loc o manifestare; dar nu este decât o manifestare pământească a ceea ce există acum pe tărâmul duhovnicesc. Eu am spus de mai multe ori aceasta, dar nu cred că pot s-o supra-accentuez pentru mine însumi în primul rând, deoarece încerc să mă desprind de vechile obiceiuri. Noi privim la pământ, la ceea ce auzim și la ceea ce vedem și bazăm totul pe ceea ce auzim și vedem în această dimensiune. Mărturia noastră se bazează uneori pe ceea ce vedem și auzim în această dimensiune. Dimensiunea aceasta nu este decât o reflecție, negativul alteia, care este pozitivul, realitatea. Aceasta este doar sub-realitatea, ca să zic așa. Aceasta este sub-realitatea, negativul sau reflecția, dar noi bazăm totul, puterea noastră, felul în care vorbim, reacțiile noastre, totul, pe negativ, nu pe pozitiv.

Prin harul lui Dumnezeu, eu doresc să fiu ridicat din negativ, din partea firească, pentru ca mărturia mea, purtarea mea, felul în care vorbesc să fie bazate pe descoperirea curată, adevărată, care este tărâmul veșnic, realitatea și nu reflecția de aici de jos. Eu nu-mi bazez mărturia, încrederea, pe negativ, ci vreau să încep să o bazez pe pozitiv. De ce? Pentru că sunt deja vindecat; nu nădăjduiesc că voi fi vindecat, ci sunt deja vindecat. Sunt deja salvat, izbăvit, răpit. Aleluia! Va exista o manifestare în partea negativă? Absolut! Ne vom bucura de ea? Absolut! Dar de unde știu că eu mă voi bucura de ea atunci? Pentru că mă bucur de ea acum.

Noi ne concentrăm prea mult pe viitor. Cum vom ajunge să ne bucurăm de ceva ce va urma? Prin faptul că recunoaștem viitorul în prezent. Noi ne concentrăm prea mult pe ceea ce se petrece pe pământ. Cum vom schimba lucrurile care se vor petrece pe pământ? Nu le vom putea schimba. Cum am risipit atât de mult timp prețios și atât de multă energie încercând să manipulăm circumstanțele din jurul

nostru cu eforturi firești! Cât de frustrați am devenit încercând să ne rezolvăm problemele lucrând mai mult, încercând din nou, încercând să facem mai bine! De câte ori ne-am risipit energia și am fost distrași de la adevărata noastră chemare și scop, pentru că am încercat să reparăm lucruri pe partea firească? Nu vom reuși niciodată să facem aceasta. Dacă vreți să reparați ceva în partea firească, reparați mai întâi acel lucru în partea duhovnicească, și de îndată ce va fi reparat totul acolo, acea rezolvare se va reflecta și în partea firească.

Noi am fost legați prea multă vreme de pământ, dar există o diferență între găini și vulturi. Vulturul a fost dintotdeauna un vultur, chiar și atunci când se comporta ca o găină, mâncând ca o găină, umblând ca o găină, cu perspectiva unei găini; chiar și atunci, el era tot un vultur. Dar a venit un timp în care a trebuit să se reverse Puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu ca să-l ajute să-și recunoască poziția și locul.

Atunci, el a zburat deasupra curții găinilor, deasupra pământului, pentru a dobândi o perspectivă total diferită, acela fiind momentul în care viața a început cu adevărat pentru el, când totul s-a schimbat, puterea pentru a birui, izbăvirea. Acea a fost clipa în care totul s-a schimbat pentru vultur: când a părăsit pământul și a intrat în ceruri. Dar găina nu poate face această mișcare. Poate da din aripi puțin, poate chiar să și zboare puțin. Știați aceasta? Și găina poate zbura puțin. Este puțin patetic. Poate zbura puțin, se poate desprinde de pământ puțin, pentru o distanță scurtă, deoarece cade din nou pe pământ. Poate simte că zboară, dar de fapt nu zboară, pentru că perspectiva ei rămâne neschimbată. Dacă zboară de aici puțin mai încolo, spune: „Wow, pot vedea mult mai departe!” Dar adevărata perspectivă este când zburăm de aici acolo sus, iar la aceasta au fost chemați numai vulturii! Nu la viziunea unei găini, ci la viziunea unui vultur, care schimbă totul.

Noi am fost foarte limitați în înțelegerea a ceea ce este adevărat pentru noi, de aceea ne luptăm atât de mult cu lucrurile firești. Ne zbatem atât de mult cu ele, cu lucruri lumești și nu știm de ce, dar problema este că ne luptăm cu ele pentru că suntem tot legați de pământ. Încercăm să terminăm problema fiind legați de pământ, dar nu vom rezolva niciodată așa pentru că mai întâi trebuie să o

rezolvăm în Duhul. Ne putem da cu capul de pereți încercând să schimbăm obiceiuri proaste, încercând să biruim lucruri păcătoase, pofticioase, dorințe greșite. Puteți încerca la nesfârșit, puteți lucra la nesfârșit la aceasta, iar la sfârșitul zilei veți fi frustrați.

Unii oameni cu voință puternică pot avea un anumit nivel de succes, de biruință, dar adevărata biruință este pe tărâmul duhovnicesc. Când ne ridicăm pe tărâmul duhovnicesc, când ajungem acolo sus, deasupra acestor lucruri, și puterea de aducere la Viață ne pune în poziția noastră, lucrurile pământești încep să se rezolve de la sine.

Dacă nu am fost acolo, nu putem înțelege aceasta. Nu putem înțelege cum de nu mai dorim ceva ce ne-a chinuit toată viața, cum se face că lucrurile care erau agățate de mine își pierd cârligele și cad pe pământ, cum se poate așa ceva? Eu sunt aici să vă spun că s-a întâmplat, se întâmplă și se poate întâmpla. Când vulturul începe să zboare și ajunge sus peste influențele pământului, lucrurile pământești încep să-și piardă stăpânirea și încep să cadă jos. De aceea, a încerca să ajungem la neprihănirea noastră fără să ne predăm mai întâi Duhului lui Dumnezeu, nu ne va aduce niciodată în contact cu Duhul lui Dumnezeu. Voi trebuie să ajungeți în punctul în care să strigați: „Dumnezeule, Te rog să vii să salvezi această făptură! Ridică-mă din viața firească pentru că eu nu-mi pot repara viața, nu pot să fac mai bine. Am nevoie este să fiu ridicat în Duhul și să recunosc că Tu m-ai făcut deja un împărat și un preot, că am deja o poziție și mă aflu deja în locurile cerești, în Hristos Isus, iar această descoperire și realitatea ei în viața mea va începe să schimbe totul.”

Noi înțelegem totul pe dos, prieteni, însă El ne-a chemat mai sus. Să ne întoarcem la citatul nostru.

„În Romani 5.17 citim: „Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii vor domni în viață prin Acel Unul singur, care este Isus Hristos!”

Iar în Coloseni 1.13 citim: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.”

Așteptăm noi strămutarea, schimbarea? Nu! Noi am fost deja schimbați, izbăviți de puterea întunericului și strămutați în *Împărăția Fiului dragostei Lui*. Va mai exista o altă schimbare, o altă transformare? Da. A trupului nostru, dar cea de astăzi nu este pentru trupul vostru, ci pentru sufletul vostru.

Fratele Branham a inserat lângă cuvântul „împărăție”, „domnia”: „ne-a strămutat în *Împărăția (domnia) Fiului dragostei Lui*. Chiar acum noi domnim, împărășim cu Hristos.”

„Chiar acum” sau în viitor? Să mergem să citim din nou Romani 5.17 unde scrie: „...cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii vor domni în viață prin Acel Unul singur, care este Isus Hristos!”

Prin aceasta, nu vreau să spun că veți merge în biroul primarului la Primărie și veți spune: „Eu dețin controlul!” Aceasta nu va funcționa. Nu la aceasta ne-a chemat El acum. El ne-a chemat să domnim și să împărășim pe tărâmurile duhovnicești, în dimensiuni duhovnicești, lucruri duhovnicești ale căror efecte se vor vedea în ceea ce se va petrece în biroul primarului. Dar noi trebuie să lucrăm pe tărâmul duhovnicesc, apoi să vedem manifestarea sau consecința pe tărâmul firesc.

„Chiar acum noi domnim, împărășim cu Hristos având stăpânire asupra păcatului.”

Avem noi stăpânire asupra păcatului? Nu mai sunt un sclav al lui? Nu mai trebuie să păcătuiesc? Oh, slăvit să fie Dumnezeu!

„Chiar acum noi domnim, împărășim cu Hristos având stăpânire asupra păcatului, a lumii, a trupului și a diavolului.”

Ce înseamnă aceasta? Eu stăpânesc acum păcatul, lumea, aceasta însemnând că nu trebuie să mă bucur de amuzamentul ei. Eu am stăpânire asupra ei, nu ea asupra mea. Eu pe tărâmul duhovnicesc am stăpânire asupra păcatului, a lumii, a poftei trupului și nu trebuie să cedez înaintea lor. Nu trebuie să cedez înaintea poftei ochilor, a trupului, a mândriei vieții pentru că acum stăpânesc și împărătesc cu El; eu sunt împărat și preot cu stăpânire asupra cărnii, și nu firea mă stăpânește pe mine, ci eu pe ea.

„...având stăpânire asupra păcatului, a lumii, a trupului și a diavolului.”

De câte ori ne-am apropiat de Dumnezeu și am cerut ca El să ne ajute să scăpăm de Diavol? Noi suntem împărați, suntem preoți și avem stăpânire; aceasta este autoritatea noastră, este terenul nostru și trebuie să-l cucerim. Când evreii au intrat în țara făgăduită, a existat o moștenire dată lui Iuda. Caleb s-a ridicat și a spus: „Dă-mi muntele meu!” El nu a spus: „Oh, pe muntele meu există uriași și cetăți înconjurată de ziduri!” El știa toate acestea când și-a cerut stăpânirea, dar era posesiunea lui, autoritatea lui, stăpânirea lui; el era împăratul aceluia pământ, era preotul acelei zone și era dator să-i scoată afară pe locuitorii ei. Înțelegem noi că el nu a cerut ajutor, că nu i-a cerut ajutor lui Iosua? Când ei au intrat în țara făgăduită, aceasta a fost împărțită fiecăruia ca să o stăpânească, să domnească și să împărătească peste bucata de pământ care-i aparținea lui.

Acolo sunteți voi! Sunteți o împărăție de preoți, o națiune sfântă, și nu există niciun împărat peste voi, ci sub însărcinarea lui Iosua voi sunteți sub conducerea Duhului Sfânt, fiecare având dreptul la bucata sa de pământ, fiecare având dreptul să-și ia în stăpânire țara, casa sa, să aibă o familie și să-și crească copiii. Voi aveți dreptul, de aceea încetați să vă mai plângeți și luați țara în stăpânire! Încetați să vă mai plângeți, recunoașteți-vă poziția și intrați în ea pentru că Dumnezeu a dat deja o făgăduință: „Pe măsură ce veți înainta, Eu voi face ca ei să se teamă de voi, Eu îi voi scoate locuitorii afară!” Dumnezeu este Cel care va face totul, dar dacă ei ar fi stat în Ghilgal și ar fi așteptat ca locuitorii țării să iasă afară, El nu ar fi făcut nimic.

Vedeți, aceasta nu este decât o umbră a ceea ce ar trebui să facem noi acum. Acea a fost partea firească, iar aceasta este partea duhovnicească, iar noi stăm și așteptăm ca Dumnezeu să ne izbăvească de anumite lucruri, stăm și așteptăm ca dorințele noastre să se schimbe, ca obiceiurile noastre să se schimbe, ca plăcerile noastre firești, poftele noastre să cadă de la noi, dar nu înțelegem că El ne-a dat stăpânire asupra acestor lucruri.

El a spus: „Voi trebuie să luați țara; voi trebuie să-l scoateți pe Diavolul afară; voi trebuie să cuceriți acea bucată de pământ; voi trebuie să biruiți vrăjmașul acela și să luați în stăpânire vasul vostru.” Eu mă rog ca puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu să Se coboare chiar acum ca să ne ajute să ne recunoaștem poziția și locul. De ce? Pentru că noi așteptăm să se petreacă lucruri magice, dar ele nu se vor petrece pentru că este vorba despre o înțelegere pe care noi trebuie să o avem despre adevărata Lume și despre poziția noastră în Ea, iar aceasta va avea un efect asupra acestui negativ de aici.

Eu m-am săturat de propria mea lene duhovnicească, m-am săturat de propriul meu handicap, de răul pe care mi l-am făcut pentru că am avut o gândire greșită. Cum vom birui? Prin faptul că ne biruim, ne recunoaștem poziția și mergem mai departe.

El a făgăduit că va face totul pentru noi, că va merge înaintea noastră și va birui în locul nostru; El a făgăduit că pământul pe care va călca piciorul nostru, va intra în stăpânirea noastră. Vedeți? Totul a fost deja făgăduit, totul fusese făgăduit înainte ca ei să părăsească Egiptul.

Nouă ne-a fost făgăduit că aceasta este Țara noastră, moștenirea noastră; privilegiul deplin al făgăduinței Cuvântului deplin este al nostru. Eu pot avea tot ce făgăduiește Cuvântul pentru mine astăzi. Este deja al meu, dar nu pot sta pe călcâie și să nu fac nimic, așteptând să se petreacă ceva, așteptând ca Hristos să vină jos, să cucerească țara, să ne dea Actul Titlului de Proprietate și să spună: „Eu m-am îngrijit să-L obțin pentru voi, acum intrați înăuntru și așezați-vă în Țară!” El s-a îngrijit deja de tot. Totul este deja pe numele nostru, totul a fost cucerit pentru

noi, dar El ne spune să intrăm și să ne luăm stăpânirea, pentru că totul este un act al credinței, tot ceea ce se află în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie făcut prin credință.

De prea multe ori, noi credem numai după ce vedem că se întâmplă ceva. „Când voi începe să văd lucrurile schimbându-se, voi crede. Când voi începe să văd că dorințele firii mele se schimbă, atunci voi mărturisi că sunt un fiu al Domnului. Când voi începe să văd anumite lucruri schimbându-se, voi crede că sunt răscumpărat!”

Nu! Eu cred pentru că așa spune Cuvântul și în inima mea există un Martor care mi spune că este Adevărul. Astfel, voi mărturisi aceasta indiferent ce se petrece în viața mea. O voi mărturisi pentru că este adevărat. Aceasta este poziția mea, poziția mea prin Cuvânt: „Eu sunt un fiu răscumpărat al lui Dumnezeu! Aceasta este poziția mea prin Cuvânt.”

Când David a fost pus în poziția sa ca împărat al lui Israel, el a fost împăratul Israelului. Nu a contat ce au crezut frații lui despre aceasta, Dumnezeu l-a pus în acea poziție, iar el a știut aceasta. Nu a contat câte greșeli a făcut, el era împăratul Israelului pentru că Dumnezeu l-a pus în acea poziție. Nu a contat de câte ori vrăjmașii săi politici au spus că el nu ar fi trebuit să fie în acea poziție din cauza păcatului și a greșelilor săvârșite. Aceasta nu a făcut nicio diferență, pentru că Dumnezeu l-a pus în acea poziție, care era poziția sa, și cât timp el se afla la locul său a existat putere, iar restul națiunii a prosperat când David s-a aflat în poziția sa.

Lui Petru i s-au făgăduit cheile Împărăției, dar el avea o problemă: nu avusese parte de nașterea din nou și a început să-L mustre pe Domnul pentru că El a spus că va muri, că va fi dus la Ierusalim și va fi omorât. Petru l-a spus: „Departate de Tine să Ți se întâmple așa ceva!”, dar Isus i-a spus: „Înapoia Mea, Satană!” Însă Domnul nu și-a schimbat gândul cu privire la poziția lui Petru. El nu i-a spus: „Oh, Petre, am crezut că tu ești acela, dar acum am alte gânduri din cauza a ceea ce tocmai ți-a ieșit din gură!” Nu, Petru era cel ales încă înainte de întemeierea lumii;

el a fost chemat și ales, potrivit voii și scopului Său, iar lucrările au fost încheiate înainte de întemeierea lumii. Ele erau încheiate deja, iar Isus nu avea de gând să le schimbe. Petru urma să primească cheile și să deschidă Evanghelia la cele trei feluri de oameni ai lumii. Nu putea s-o facă nimeni altcineva. Petru era cel ales pentru că el se regăsea în gândul lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, când a fost hotărât pentru poziția aceea și nimic din ceea ce ar fi făcut el nu l-ar fi dat jos din acea poziție.

Vorbind despre o descoperire, despre o înțelegere a poziției noastre, mă rog ca puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu să cadă astăzi în acest loc, ca să ne ajute să ne recunoaștem poziția, locul și responsabilitatea, pentru că Petru a putut să eșueze, a putut să se căiască, a putut plânge cu amar, dar nu a putut să-și piardă poziția în Hristos. El nu putea pierde cheile Împărăției. David nu putea pierde tronul său.

Ce s-a întâmplat când apostolii au venit de la Iacov în Antiohia, iar Petru a fost prins că mânca cu neamurile, jucând rolul fățarnicului fiind prins în mișcarea politică a bisericii, și a fost muștrat de Pavel? Pavel avea dreptate și el era greșit, dar cheile nu au putut trece de la Petru la Pavel. Petru le avea pentru că aceea era poziția lui. Pavel a avut poziția sa, Petru pe a sa și Ioan pe a sa, și prin harul lui Dumnezeu, voi și cu mine avem pozițiile noastre. Nimic nu ne va scoate din acea poziție, prieteni. Putem trăi cu privilegiile puține, putem îngădui ca amnezia spirituală să ne țină mai jos decât ar trebui să fim, dar aceasta nu va schimba poziția lui Dumnezeu.

Înapoi la citatul nostru: „Noi domnim chiar acum, împărățim cu Hristos având stăpânire asupra păcatului, a lumii, a trupului și a diavolului.”

Prieteni, uneori noi nu suntem pur și simplu conștienți că chiar acum, împărățim cu Hristos „având stăpânire asupra păcatului, a lumii, a trupului și a diavolului.” Aceasta înseamnă că Diavolul nu are stăpânire asupra voastră. Diavolul nu are stăpânire asupra mea, ci eu am stăpânire asupra lui. Așadar, acum noi trăim în Edenul Satanei unde Diavolul are control absolut asupra lumii, a politicii, a

puterilor, totul este legat în el, el este capul și conduce totul, deci este dumnezeul acestui veac rău. Suntem de acord? Profetul ne-a spus aceasta. El este cea mai mare putere a acestei epoci rele, a tot ceea ce este lumesc, dar noi avem stăpânire asupra lui.

Ce ne spune aceasta despre Edenul Satanei? În această lume rea, noi nu mai suntem supuși Edenului Satanei, acestei lumi firești și puterilor sale, ci suntem supuși doar lui Dumnezeu și voii Sale în viața noastră. Voi nu sunteți sub stăpânirea dumnezeului acestui veac rău, ci el este sub stăpânirea voastră. Nu mai există teamă cu privire la ce mi-ar putea face Diavolul. Nu ar trebui să existe teamă pentru că Diavolul mi-ar putea face numai ceea ce îi este îngăduit de Dumnezeu, iar dacă El îi îngăduie Diavolului să facă o mișcare împotriva mea, înseamnă că are un scop predefinit și un rezultat predefinit ca să poată obține slavă pentru Numele Său, pentru ca Cuvântul Său să Se poată manifesta. Dar acel diavol se află sub stăpânirea noastră. De ce? Pentru că noi stăm în locurile cerești cu Hristos Isus, în calitate de moștenitori împreună cu El. Dacă voi stați în locurile cerești cu El ca și comoștenitori și sunteți sub stăpânirea Diavolului, atunci Hristos este sub stăpânirea Diavolului. Sunteți voi supuși acestei lumi în trup? Voi sunteți supuși voii lui Dumnezeu, în această călătorie pământească pentru slava Sa și pentru o mărturie a Cuvântului Său.

„Arătând slava și gloria Sa; arătându-L pe El.”

Ce arătăm noi? Pe El. Pronumele „El” a fost scris cu litere de tipar în Cartea epocilor bisericilor.

„Chiar acum noi domnim, împărățim cu Hristos având stăpânire asupra păcatului, a lumii, a trupului și a diavolului.”

Arătând slava și gloria Sa; arătându-L pe El.”

Dacă eu am o asemenea stăpânire, de ce mi se întâmplă atât de multe lucruri rele? Pentru ca El să poată arăta că are stăpânire prin voi. De ce vine cancerul? Ca să poată fi învins. De ce vin necazurile? Ca să poată fi biruite. Înțelegem noi că aceste lucruri se petrec pentru că au fost rânduite să se petreacă? Ele trebuie să se întâmple. Încercările și necazurile sunt aici pentru că trebuie să se petreacă. Ele au fost profetite că se vor întâmpla, este scris în Scripturi că vor veni, iar noi ar trebui să le așteptăm să vină; dar când vin, noi nu suntem nicio clipă sub stăpânirea Diavolului, a păcatului, a lumii sau a firii, ci împărățim în fiecare clipă cu Hristos asupra acestor lucruri.

Când Hristos a fost aici ca să Îl poată glorifica pe Tatăl, El S-a supus lucrurilor îngăduite de Tatăl Său, ca să le poată birui pe fiecare dintre ele, ca să dovedească faptul că stăpânirea se afla în El. El nu a oprit necazurile să vină, nu s-a opus să-l fie ruptă barba, să fie scuipat sau lovit cu un băț, nu așa se arată această stăpânire. Această domnie nu este fără nicio problemă, fără nicio încercare, nu! Și voi puteți fi scuipați, loviți peste cap cu un băț, dar niciodată nu vă veți afla sub acea stăpânire, ci întotdeauna dețineți controlul pentru că Turnul de Control se află înăuntrul vostru.

Nu situația aceea vă controlează pe voi, ci Cel care controlează situația este viu în voi, ghidându-vă pașii pentru ca la un moment dat, să poată dovedi Cine este cu adevărat Dumnezeuul acestei lumi, Cine deține cu adevărat controlul.

Medicii se pot alinia să vă spună multe lucruri pentru ca Dumnezeu să vă poată dovedi că El poate birui tot ceea ce v-au spus ei. Știința vă poate spune că nu există nicio cale de scăpare, pentru ca El să poată dovedi că în interiorul vostru se află stăpânire asupra științei, asupra unui virus, asupra cancerului, asupra lumii, a păcatului, a firii, a Diavolului. Ce încearcă El să dovedească? El încearcă să Se arate pe Sine în voi, dar cum o va face când voi mergeți fără limită de viteză pe autostradă, și viața este bună? Nu aceasta înseamnă că avem stăpânire; stăpânirea este dovedită în fața obstacolelor, a circumstanțelor. De ce credeți că lucrurile se vor înrăutăți pentru Mireasă înainte să devină mai bune? Voi știți tot ceea ce a spus fratele Branham, tot ceea ce a fost profetit. „Va exista un grup persecutat, hăituit ca să nu mai predice astfel; ei vor încerca să închidă aceste

bisericii” și așa mai departe, putem aduce citat după citat despre ceea ce a spus profetul.

El a vorbit despre aceste lucruri în unele dintre cele mai importante Mesaje predicate, ca de exemplu: **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită**. De ce? Pentru că cea mai puternică arătare a lui Hristos și a Miresei se va manifesta în fața celei mai mari opoziții. De ce se va ridica cea mai mare opoziție? Pentru a dovedi Cine este în Ea, pentru a dovedi că Ea este El. Ce arată El? Pe El Însuși. De ce vin necazurile? Pentru ca El să Se poată arăta pe Sine în voi, pentru a arăta că în voi există stăpânire. În voi există un Împărat pe tron, iar voi sunteți un comoștenitor care stați împreună pe scaunul de domnie cu acel Împărat. Noi nu suntem supuși Diavolului, lumii, firii, ci suntem supuși Tatălui nostru; noi suntem supuși planului Său dinaintea întemeierea lumii. Noi trebuie să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să ne schimbe gândirea, trebuie să lăsăm ceea ce ne-a spus profetul să ne schimbe gândirea.

Dacă se întâmplă ceva, acel ceva a trecut mai întâi pe la biroul Său sfânt pentru semnătura Sa de aprobare. Așadar, dacă vine ceva, acel ceva este pentru scopul și slava Sa, scopul nefiind să distrugă, ci să nimicească. Amin! Așadar, noi nu suntem niciodată sub stăpânirea cuiva, nu sunt niciodată învinși, ci întotdeauna suntem biruitori. Suntem întotdeauna stăpânitori, moștenitori împreună cu El, întotdeauna stăpânim și domnim împreună cu El.

„...pentru că Hristos este în noi, făcând voia Sa. Da, într-adevăr, chiar acum, noi stăm în locuri cerești în Hristos Isus.

„Și ne-a făcut preoți”. Da, preoți pentru El, oferind lauda duhovnicească a buzelor sfințite, petrecându-ne viețile ca o jertfă dulce pentru El și închinându-ne Lui în Duh și Adevăr; mijlocind și aducând cereri.”

Înțelegem noi că aceasta este o preoție? Noi suntem împărați și preoți, avem stăpânire asupra unei împărății duhovnicești, dar suntem și preoți care mijlocesc și

aduc cereri.

„Preoți și împărați pentru Dumnezeu nostru. Nu-i de mirare că lumea nu ne atrage și că noi suntem un popor ales, plin de râvnă pentru fapte bune. Noi am fost recreați în El ca să fim copii asemenea Tatălui nostru.”

Să mergem la 1 Petru 2.9:

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”

După părerea mea, acest verset sună ca Exod 19. Puteți vedea asemănările? Ce a dorit Dumnezeu dintotdeauna? Un popor, o împărăție de împărați și preoți. Aceasta este ceea ce El a dorit dintotdeauna și este ceea ce El obține acum.

Voi nu sunteți doar o împărăție, ci sunteți o împărăție aleasă, pentru că noi nu am fost zidiți după preoția stabilită pe pământ prin Aron. Acea a fost o preoție pământească. Dacă citiți cartea Evreilor, veți vedea că este scris că Isus nu a venit după acel fel de preoție deoarece aceasta fusese stabilită deja după rânduieii firești, într-un fel pământesc, fiind o preoție pământească. El nu a venit așa, pentru că acea preoție fusese deja stabilită, ci El a venit după rânduiala lui Melhisedec, El fiind Împăratul neprihănirii, al Salemului, Preot al Dumnezeului Celui Preaînalt.

Așadar, Melhisedec este Marele Preot. Dar ce fel de Preot? Un Preot Împărătesc pentru că El este atât Împărat, cât și Preot; iar noi am fost chemați la o preoție-împărătească. Așadar, noi nu suntem o preoție după rânduiala lui Aron, o preoție pământească. Când a fost aici, Isus nu a înjunghiat miei ca să-i ardă pe altar. El a fost Marele Preot, a venit ca Mare Preot și S-a întors înapoi ca Mare Preot. El a fost aici ca să aducă o Jertfă, ca să l se ia Sângele, dar nu pentru lucruri pământești, ci ca să curețe cele cerești și să stabilească o cale pentru noi.

El a fost un Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec; nu după o rânduială pământească, ci după una cerească și împărătească; El a fost un Mare Preot de rang Împărătesc, iar noi suntem preoți în rânduiala Marelui Preot, după rânduiala lui Melhisedec. Noi am ieșit din preoția aceea, aceea este preoția noastră și ea este veșnică, cerească. Noi suntem împărați și preoți, împărați peste o Împărăție duhovnicească și preoți asupra tărâmului ceresc, pentru că Marele Preot este Acolo. Astfel, noi suntem după aceeași rânduială a Marelui Preot, noi suntem aici ca preoți duhovnicești. Fratele Branham a spus: „Mijlocind și aducând cereri.”

Să mergem la Matei 9.36:

„Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor.

Atunci a zis ucenicilor Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!

Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.”

Să vedem ce a spus fratele Branham despre acest verset în mesajul **Hristos identificat în toate epocile** din anul 1964:

„Odată, stând și privind asupra secerișului, Isus a spus: „Recolta este coaptă, dar lucrătorii sunt puțini. Rugați-L pe Domnul secerișului să trimită lucrători la secerișul Său.” Și El era Domnul secerișului. Vedeți? „Voi nu aveți pentru că nu cereți. Nu cereți pentru că nu credeți. Cereți din belșug pentru ca bucuriile voastre să fie depline.” Înțelegeți? El depinde de cererile voastre și de credința voastră că veți primi ceea ce cereți.”

„El depinde de cererea voastră.” De ce? Pentru că voi sunteți o preoție care trebuie să mijlocească și să aducă cereri. Așadar, noi facem parte din preoția

împărătească; suntem aici pe pământ, dar facem parte dintr-o preoție cerească, o preoție duhovnicească, aici pe pământ, și suntem aici ca să mijlocim și să aducem cereri. Când El s-a uitat la apostolii Săi, Isus era Domnul secerișului. El a văzut starea secerișului, dar nu intenționa să Se miște în cadrul secerișului până când apostolii Săi nu au fost moștenitori împreună cu El în răscumpărare.

El a spus: „Rugați-L pe Domnul secerișului”, dar El era Domnul secerișului. Vedeți, El a așezat aici ceva ce urma să aibă o însemnătate pentru noi. El era Domnul secerișului, a văzut starea, a știut tot; nu a trebuit să I se spună care era starea, nu a trebuit să I se spună că secerișul era pregătit și că nu existau lucrători, El știa deja aceasta, dar le-a spus să Îl roage pe Domnul secerișului să trimită lucrători. De ce? Pentru că Dumnezeu Și-a orchestrat astfel lucrarea, încât să nu facă nimic fără om. El l-a pus pe om în parteneriat cu El, deci trebuie să existe pe pământ cineva, o preoție cerească, o preoție împărătească care să poată mijloci și să aducă cereri lui Dumnezeu. Cine altcineva poate face aceasta pe această planetă? Cine altcineva poate striga și poate face ca urechea lui Dumnezeu să asculte, să-L determine pe Dumnezeu să Se miște? El caută o preoție, o preoție împărătească, care este deja în slujba Sa. Nu care va ajunge în slujbă, ci care este deja în slujbă, iar noi suntem aici ca să aducem cereri, ca să mijlocim, ca să Îl rugăm pe Dumnezeu. Nu știe El aceasta? Sigur că știe.

Daniel a început să se roage pentru că dorea descoperirea și înțelegerea celor șaptezeci de ani de robie despre care scrisese Ieremia. El a venit la timpul potrivit, la sfârșitul celor șaptezeci de ani; se afla în timpul potrivit și era omul potrivit, era un profet. Dumnezeu știa că Daniel era acolo și de asemenea știa ce dată era, iar când a început să se roage, cerul a intrat în acțiune, pentru că Gavril i-a spus: *„Eu am fost trimis la tine din prima zi în care te-ai rugat.”* Ce s-a întâmplat? Ce a pus tot Planul lui Dumnezeu în acțiune? Acela era Planul lui Dumnezeu, ceea ce El dorea, era timpul potrivit, vremea potrivită, iar Daniel era omul potrivit. Dar ce s-a întâmplat?

Omul potrivit a început să ceară la timpul potrivit ceva în rugăciunea potrivită. Rugăciunea potrivită la timpul potrivit făcută de persoana potrivită, l-a pus pe Dumnezeu în acțiune, așa că l-a trimis jos pe Gavril. Mai mult, a declanșat o bătălie

pe tărâmul duhovnicesc. Există un tărâm duhovnicesc care funcționează după Legile lui Dumnezeu. Nu mă întrebați care sunt acelea pentru că nu înțeleg, dar există o Lege, există nimicire, stăpânire, există puteri și principii, pentru că noi nu ne războim cu carnea și sângele, ci cu puteri, cu domnii și răutate, care sunt în locurile cerești. Noi ducem tot timpul o luptă duhovnicească, nu una pământească. Aceasta nu este o bătălie care va fi câștigată cu o armă. Nu este o luptă pământească, ci noi ne luptăm cu domnii și puteri în ceruri, în locurile cerești.

Tot pe tărâmul duhovnicesc a avut loc o bătălie când a fost trimis Gavril și a plecat la Daniel. Prințul Persiei i s-a împotrivit și nu l-a lăsat să intre în stăpânirea lui. Credeți că Gavril, un înger al lui Dumnezeu nu a putut merge unde voia el? Dumnezeu are Legi. Eu nu vi le pot explica pe toate, dar puteți citi Biblia și veți vedea că Dumnezeu are Legi. Cumva, prințul Persiei, acel demon care stăpânea Persia, a avut dreptul să i se împotrivescă lui Gavril, așa că nu a putut intra pe teritoriul lui, iar Daniel se afla pe teritoriul lui. Când Daniel s-a rugat și a perseverat, a fost nevoie de douăzeci și una de zile, deoarece Gavril a trebuit să se întoarcă înapoi și să îl ia pe Mihail ca să-l ajute. Și când a fost chemat Mihail, El l-a putut birui pe prințul Persiei, iar Gavril a putut intra în jurisdicția lui, a putut să coboare la Daniel și să-i aducă mesajul, spunându-i că el a fost trimis în prima zi în care s-a rugat. Dar a izbucnit o bătălie.

Prieteni, puteți înțelege că rugăciunea lui Daniel a pus cerul în acțiune? Cerul a început să se miște pentru că Dumnezeu a spus: „Acesta este timpul! Am pe pământ pe cineva care mijlocește, am pe cineva care a adus o cerere, așa că pot intra în acțiune.” De ce? Pentru că El a avut nevoie de cineva care să îl roage pe Domnul secerișului să trimită lucrători în câmp. Astfel, când au făcut aceasta, El a putut intra în acțiune.

Înțelegem că noi nu avem pentru că nu cerem? Uneori, lucrurile nu se întâmplă imediat pentru că nu știm ce fel de luptă duhovnicească se dă în jurul nostru, nu știm ce putere încearcă să își păstreze stăpânirea, să o frângă; noi nu avem nicio putere pe tărâmul duhovnicesc, asupra a ceea ce se petrece în jurul nostru, dar trebuie să ne rugăm cu credință, crezând, cunoscându-ne poziția, știind că suntem împărați și preoți și că Dumnezeu Se va mișca; știind că avem acces la scaunul de

domnie al lui Dumnezeu, prin har, știind că El ne aude rugăciunea și va răspunde în conformitate cu Cuvântul Său. Noi trebuie să rezistăm prin credință și să nu renunțăm. Ce s-ar fi întâmplat dacă Daniel ar fi renunțat spunând: „Probabil că nu acesta este timpul și nu trebuie să știu aceste lucruri.”?

Eu nu știu ce s-ar fi întâmplat. Nu știu cum s-ar fi desfășurat povestea. Niciodată nu vom ști cum s-ar fi derulat lucrurile. Nu știm decât cum s-au desfășurat. Dar aceste lucruri ne fac să ne întrebăm. Trebuie să cerem cu credință, și să credem că vom primi ceea ce am cerut. Este ceea ce a spus profetul. El a spus: *„El depinde de cererea voastră.”* De ce? Pentru că voi faceți parte din preoția împărătească ce mijlocește și cere. *„El depinde de cererea voastră și de credința că veți primi ceea ce cereți.”*

El depinde de noi în două lucruri: de cererea noastră și de credința în ceea ce cerem. Dacă cereți și nu credeți, încetați să mai cereți! Eu cred că uneori, noi cerem din obișnuință lucruri pe care nu ar trebui să le cerem pentru că de fapt nu credem, ci cerem doar din obișnuință. Uneori și eu sunt vinovat de aceasta. Odată, cineva era bolnav, foarte bolnav și m-a rugat să mă rog pentru vindecarea lui. Dar eu nu am simțit în inima mea să fac aceasta. Știu că sună oribil. Cineva este foarte bolnav și nu te rogi pentru vindecarea lui? Dacă nu am simțit s-o fac, cum aș fi putut să mă rog rugăciunea credinței? A credinței curate că el va fi vindecat? Tot ceea ce poți să faci atunci, este să ceri pentru familie, să ceri har, milă, să-L rogi pe Dumnezeu să facă voia Sa. De multe ori, în inima ta nu-i vezi ridicăți și umblând în jur, iar dacă nu vedeți aceasta, să nu cereți. Eu cred că ne rugăm prea multe rugăciuni din obișnuință. Prima dată când se întâmplă ceva spunem: „Mă voi ruga pentru aceasta și voi cere cutare și cutare!” Dar nu așteptăm până când se ridică credința, până când avem acea inspirație, până când există acea credință; până când vedem Cuvântul, făgăduința, și spunem: „Acum este clipa, este al meu, îl pot avea!”, pentru că este vorba despre rugăciunea credinței, nu doar de o simplă rugăciune.

De multe ori, noi ne împiedicăm credința prin faptul că aducem rugăciuni din pricina tradiției și a obișnuinței. Facem rugăciuni din tradiție și obiceiuri, nădăduind că se va schimba ceva, dar necrezând că se va schimba. Dacă suntem

sinceri cu noi înșine, toți am făcut rugăciuni ale nădejzii și nu ale credinței. Am făcut rugăciuni din tradiție și din înțelegere, și nu din credința care se afla în inimile noastre. Dacă este credința pe care a pus-o Dumnezeu în inima voastră, nu puteți face așa. Dacă este credința lui Dumnezeu și nu a voastră, El va aduce în inima voastră o descoperire a Planului Său în această situație, și veți ști că Dumnezeu a lăsat-o în inima voastră; veți ști că voi ați fost sub inspirație și cu niciun chip, ceea ce cereți nu poate să nu vină la împlinire.

Cred că noi nu ar trebui să ne pripim în a ne ruga, ci mai degrabă să cugetăm, și apoi să ne rugăm. Să cugetăm asupra Cuvântului, a situației și să spunem: „Doamne, vrei să-mi descoperi ce trebuie să fac în situația aceasta?”

Dacă veți fi inspirați de El și vă veți putea ruga rugăciunea credinței, atunci vă puteți odihni sufletul pe credința că Dumnezeu va face ceea ce a spus că va face. Eu cred că noi trebuie să înțelegem că aceasta este o preoție împăratească, și că nu ne jucăm. Dumnezeu nu ne-a dat Cuvântul Său ca să ne jucăm cu El, nu este ceva pentru emoțiile noastre, ci este o preoție împăratească după rânduiala lui Melhisedec, este ceva serios, real și puternic. Eu simt că uneori am limitat puterea pentru că m-am rugat din pricina unei concepții tradiționale. „S-a întâmplat ceva rău, să ne rugăm cu toții”, în loc să spunem: „Cred eu că acel om va fi vindecat? Că va fi izbăvit, că Dumnezeu vrea ca această situație să se termine chiar acum?” De multe ori, ne rugăm cu degetele încrucișate. Nu le încrucișăm în realitate, dar în subconștient ne rugăm nădăjduind că toate lucrurile vor funcționa și de aceea, începem să auzim rugăciuni disperate. Însă este aceea o rugăciune a credinței? „Oh, Dumnezeule, Te rog...”

Nu, aceasta nu este rugăciunea credinței, ci ea este „Doamne, eu văd în Cuvântul Tău, știu cine sunt, și cred în inima mea că Tu vei împlini Cuvântul Tău, că El va veni la împlinire. Doamne, în calitate de fiu al Tău, Te rog să lucrezi în această situație și să faci totul potrivit Cuvântului Tău.” Aceasta este o rugăciune diferită, prieteni, și este rugăciunea care aduce rezultate, este rugăciunea credinței. El depinde de noi să cerem și să credem. Eu cred că uneori este mai bine să nu ne rugăm așa de repede, ci să petrecem câtva timp meditând. Găsiți gândul lui Dumnezeu, apoi rugați-vă. Este un fel diferit de a gândi, nu-i așa, prieteni?

Noi suntem împărați și preoți, nu suntem doar oameni denominaționali. Nu suntem doar oameni care nădăjduiesc că lucrurile se vor rezolva, ci suntem copiii lui Dumnezeu. Suntem fii și fiice ale Dumnezeului Celui viu cu o moștenire duhovnicească adevărată și reală, de aceea nu trebuie să ne comportăm cu ea ca și cum ar fi un vapor, un mit, uneori funcționând și alteori nu. Eu nu vreau acest gen de experiență în viața mea: uneori funcționează, alteori nu, ci vreau să cuget și să acționez sub inspirația Duhului Sfânt, să fiu mișcat de descoperire, astfel încât, atunci când mă rog, să o fac cu o credință arzătoare, știind că Dumnezeu va intra în acțiune pentru că mă simt inspirat și mișcat de Duhul Sfânt; simt că acesta este timpul, sezonul, este Cuvântul, iar eu mă mișc din pricina abundenței de credință din inima mea, nu nădăjduind că va rezulta ceva.

Aceasta este o propovăduire bună, deși ne face să ne simțim puțin mai rău pe dinăuntru. Știți că fratele Branham ajungea la sfârșitul propovăduirii sale și spunea: „*Mă simt zguduit pe dinăuntru.*” Vă spun că și eu cred că acest fel de predică ne va face să spunem: „Oh, nu am făcut de multe ori bine. Doamne, iartă-mă.” Dar slăvit să fie Domnul pentru că El aduce realitatea Cuvântului Său ca să putem lucra pe tărâmul adevărat al credinței. Nu pe un tărâm presupus al credinței, nu pe un tărâm denominațional al nădejzii, ci pe tărâmul adevărat și legitim al Cuvântului lui Dumnezeu pentru că credința noastră să se odihnească pe descoperirea Cuvântului Său, știind că există o Temelie pe care se odihnește ceea ce cerem, și că Dumnezeu va zidi pe acea Temelie.

Atunci, vom putea fi ca Avraam, numind lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi. Atunci vom putea începe să vedem ceea ce nu vedem, știind că Dumnezeu Se mișcă, îngerii se mișcă, și în ceruri se naște un război, știind că se mișcă ceva pentru că ne-am rugat rugăciunea credinței, nu a nădejzii. Atunci, Diavolul nu va mai veni să ne determine să ne îndoim de mărturia noastră, de ceea ce tocmai am spus. De ce? Pentru că am așteptat inspirația Duhului Sfânt și ne-am mișcat prin Duhul lui Dumnezeu când l-am cerut ceva. Aceasta este o preoție împăratească, prieteni. Amin! Aceasta este felul de viață pe care doresc s-o trăiesc, o viață condusă de Dumnezeu și bazată pe inspirație. Amin!

În Mesajul **Perseverent** din anul 1964, fratele Branham a spus: „*Tatăl nostru*

ceresc, Tu cunoști nevoile noastre înainte ca să le spunem.”

Este adevărat? Atunci de ce să mai cerem? Pentru că El a spus aceasta; pentru că El are nevoie de o preoție care să ceară și să mijlocească. El are nevoie de o preoție împărătească, iar pe pământ se află o preoție duhovnicească împărătească pentru a mijloci și a cere. Atunci, unde este mijlocirea? În preoția împărătească. Este Marele Preot care se află înăuntrul preoților, El mijlocește. Acolo se regăsește mijlocirea, pentru că atunci când Mireasa este luată sus, Duhul merge și El sus, și atunci nu mai există mijlocire. Acesta nu este un lucru neînsemnat prieteni, ci este putere, este adevărata putere a lui Dumnezeu în acțiune într-o Mireasă alcătuită din mai multe mădulare, este realitatea, pentru că atunci când această Mireasă alcătuită din mai multe mădulare este luată de pe acest pământ, nu mai există mijlocire, nu mai există schimbare, nu mai există Sânge. Atunci, de ce este atașată de Ea? De preoția după rânduiala lui Melhisedec.

„Isus ne-a învățat că „Tatăl vostru știe de ce voi aveți nevoie înainte ca să Îi cereți”, dar cu toate acestea, noi cerem. Când Se uita la seceriș, El fiind Domnul secerișului, a spus: „Recolta este coaptă, dar lucrătorii sunt puțini. Rugați-vă Domnului secerișului, să trimită lucrători”, făcându-se pe Sine și omul atât de legați împreună încât El nu lucrează decât prin om. El l-a ales pe om să lucreze pentru El. Ar fi putut să aleagă soarele să predice Evanghelia, vântul, pomii sau stelele, dar l-a ales pe om, se învelește pe Sine înăuntru, se ascunde de necredincios și se descoperă cui dorește El.”

Cine este El? Este Marele Preot înăuntrul preotului. Este preoția lui Melhisedec, este Melhisedec care a venit jos în acel Nor, de aceea fratele Branham a spus: „Cine este acest Melhisedec?” Nu: „cine a fost?” ci: „Cine este?” Este preoția lui Melhisedec care a venit jos, Marele Preot a venit jos, dar unde este El? Înăuntrul preoției. Acum este aceeași preoție într-un trup alcătuit din mai multe mădulare, acum este El în noi. Nu în mintea noastră, ci este Puterea de aducere la Viață care a adus acea sămânță din noi la viață, care este parte din El. Toate trebuie să Îl manifeste pe El. Noi nu trebuie să ne jucăm cu aceste lucruri pentru că avem realitatea. Aceasta este ceea ce dorim, prieteni, realitatea. Pentru mine nu contează dacă trec ani pentru împlinirea unei cereri de rugăciune. Cât timp mă pot

ruga cu credință, El va face ceea ce spune Cuvântul Său, și aceasta este suficient pentru mine. Eu am obosit să aduc multe rugăciuni nădăjduind că mulțimea lor va aduce înapoi câteva răspunsuri, ci trebuie să fie rugăciunea credinței, realitatea, trebuie să fie Marele Preot în preot, care face mijlocirea și care aduce cererea. Nu mai există idei denominaționale sau abordări tradiționale, nu mai este implicată mintea umană, ci gândul lui Hristos, iar noi trebuie să cugetăm și să așteptăm până când ne pune El în acțiune și spune: „Roagă-te”, până când El spune „Cere tu!” Amin!

Cine s-a ridicat în ziua aceea în picioare și a spus: „Hattie Wright, cere ce vrei.”? Atunci, ea a putut cere prin credință, dar acela nu a fost prorocul, ci a fost Dumnezeu în proroc. El a venit la ea și i-a spus: „Este timpul să ceri și orice vei cere se va împlini.” Noi avem nevoie ca același lucru să se întâmple în inimile noastre acum. Nu avem nevoie să se întoarcă înapoi fratele Branham și să ne spună, ci avem nevoie ca Cel care a vorbit în ziua aceea, să vorbească în inima noastră și să spună: „Acum este timpul să ceri. Iată făgăduința ta! Nu mai trebuie să treci prin așa ceva, pentru că ai stăpânire asupra aceluia lucru, a sosit timpul să-l cucerești!” Ce este întâietatea? Este Mireasa sub control total, desăvârșit. Eu mă rușinez de rugăciunile mele plângăcioase, de felul în care vorbesc cu Dumnezeu; mă rușinez de felul meu plângăcios și de ceea ce mă plâng. Dar prin harul lui Dumnezeu, El ne ridică din cele firești, în cele duhovnicești, ca să ne vedem poziția, locul și responsabilitatea, și să nu ne mai plângem, să nu ne mai văităm și să nu mai bombănim, ci să căutăm Gândul lui Dumnezeu: „Doamne, sunt aici pentru ceva proaspăt care vine de la Tine. Sunt aici, iată situația, ce vrei să se facă în situația aceasta? Doamne, eu privesc la Tine și cred că potrivit făgăduinței din Cuvântul Tău, vei face aceasta.”

Fratele Branham a spus: „Dacă nu credeți, să nici nu veniți în rândul de rugăciune.” Voi cunoașteți Cuvântul, știți că prin rănile Lui sunteți tămăduiți, știți că este Adevărul de fiecare dată când o spuneți, dar dacă nu aveți credință în inima voastră, el a spus: „Să nu veniți în rândul de rugăciune!”, pentru că nu cuvintele spuse contează, ci credința din inimă. Doamne, îngăduie să lucrăm pe tărâmul realității, a adevăratei realități.

În mesajul **Semnul seminței de sfârșit**, el a spus: „Atunci, voi spuneți: „Păi, Isus i-a vindecat pe bolnavi.” El este Cuvântul. El este Cuvântul, iar când primiți Cuvântul, Îl primiți pe Isus pentru că El este Cuvântul.” Cum Îl primiți voi pe Isus? Primind Cuvântul., „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” Credem aceasta, așa-i? Noi credem că Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup și credem că Mireasa Sa trebuie să fie același lucru.” Atunci, ce este Mireasa Sa? Cuvântul lui Dumnezeu făcut Trup.

„Noi credem că Ea trebuie să creadă fiecare părticică a Cuvântului și să aibă acel Cuvânt în Ea, pentru că face parte din Trup. Ea este Trupul al cărui Cap este El.

Când a murit El, S-a ridicat din morți, a înviat, S-a ridicat și a stat la dreapta lui Dumnezeu, iar noi suntem ambasadorii Săi. Mai mult, ne recunoaștem pe noi înșine morți, îngropați prin botez și înviați cu El, iar acum stăm cu El în locurile cerești în Hristos Isus. Aceasta ne-ar face pe toți să strigăm, nu-i așa? Gândiți-vă la aceasta. **Noi suntem, nu vom fi, ci suntem acum. Noi suntem acum fiii și fiicele lui Dumnezeu. Nu vom fi, ci suntem.**”

Aceasta este descoperirea pe care trebuie s-o avem în mintea noastră: „Noi suntem acum împărați și preoți, acum suntem în locurile cerești; noi suntem acum fiii și fiicele lui Dumnezeu.” Nu trebuie să nădăjduiesc că se va rezolva ceva, nu trebuie să încerc nimic, ci doar să aștept cu răbdare ca Dumnezeu să Se miște în viața mea pentru că aceasta va funcționa pe deplin. Eu sunt acum în acea poziție, nu nădăjduiesc că mă voi mișca acum în acea poziție și nici că printr-o purtare bună, o viață neprihănită sau mai multă dedicare voi ajunge mai mult în acea poziție. Nu, eu sunt deja în ea acum. Nu îmi croiesc calea în ea pentru ca într-o zi să pot spune: „Acum am ajuns în ea, acum lucrez în calitate de fiu al lui Dumnezeu”. Eu sunt acum un fiu al lui Dumnezeu și stau în locurile cerești acum. Amin! Eu sunt acum un împărat și un preot.

Ascultați acest citat din mesajul **Posedând toate lucrurile**, din anul 1962:

„Cu toate că Avraam avea dreptul la făgăduință și făgăduința îi aparținea, el a trebuit să lupte ca s-o posede. Amin. Iată-vă!”

Făgăduința era a lui, pământul era acolo, dar el a trebuit să lupte ca să-l stăpânească. Făgăduința este a noastră, cum vom intra în posesia ei? Diferit de ceilalți copii ai lui Dumnezeu care a obținut-o în Biblie? Toată Biblia este Exemplul nostru și trebuie exprimată în zilele noastre de fiecare dată când o făgăduință a venit la împlinire. Cum a venit la împlinire? A fost ușor? Nu a fost prin nicio dificultate, încercare, necaz, sau greutate? Făgăduința lui Dumnezeu a venit prin încercare. Astfel, fiecare copil al lui Dumnezeu a trebuit să-și țină poziția, să stea pe credință, să aibă răbdare, să îndure până la sfârșit și să aplice toate caracteristicile lui Dumnezeu pentru a ajunge la acel preț.

Nu a venit ușor, nu a venit gratuit, nu a venit ieftin, ci a venit întotdeauna pentru că era o făgăduință a lui Dumnezeu, iar cei care au avut credință au fost dispuși să îndure până la sfârșit, cei care au avut credință au fost dispuși să fie batjocoriți, prizoniți, respinși și persecutați pentru că au știut că aceea era făgăduința lor și că ea urma să vină la împlinire. Avraam nu a nădăjduit. Cei trei copii din cuptorul cu foc nu au nădăjduit. Ei au spus: „El poate, dar dacă nu o face, nu contează. Eu știu cine sunt.” Ei nu nădăjduiau că au dreptate, ci știau că au dreptate. Noi nu putem umbla pe acest pământ, nădăjduind că suntem copiii Domnului, că facem parte din Mireasă, că într-o zi vom izbuti, toate acestea trebuie să dispară pentru că în felul acesta nu vom ajunge niciodată la făgăduință, nu va exista nicio schimbare a trupului dacă nădăjduim că suntem Mireasă, un copil al lui Dumnezeu. Aceasta nu o va atinge niciodată, prieteni, ci trebuie să fie ceva real, solid, adevărat.

„Deși credinciosul este moștenitor al tuturor lucrurilor, a fiecărei binecuvântări duhovnicești, a fiecărei binecuvântări făgăduite de Biblie, trebuie să lupte pentru fiecare milimetru din ea. Acesta este felul în care a rânduit Dumnezeu lucrurile. Întotdeauna a fost astfel, trebuie să luptați să stăpâniți ceea ce știți că este al vostru.”

Nu puteți nădăjdui că este al vostru pentru că nu veți sta lipiți de luptă, nu veți

îndura până la sfârșit. Amintiți-vă că Scriptura spune că va fi salvat cel care va răbda până la sfârșit. Așadar, pentru a îndura până la sfârșit trebuie să știți deja că sunteți mântuiți. Nu să sperați că veți răbda până la sfârșit pentru a afla dacă sunteți salvați sau nu, pentru că în felul acesta, nu veți răbda până la sfârșit. Speranța nu va răbda până la sfârșit, ci doar credința. Așadar, nu cel care speră ceva sau care face ceva, va răbda până la sfârșit. Ce vă va duce până la sfârșit? O descoperire a cine sunteți voi acum și a ceea ce are Dumnezeu pentru voi acum; și umblând în acea realitate acum, indiferent de circumstanțe, ne va da răbdare până la sfârșit.

„Voi trebuie să luptați să-l stăpâniți. Aceasta este ceea ce trebuie să facem acum.”

Mai întâi trebuie să primim descoperirea că este a noastră. Să nu vă bizuiți pe speranță pentru că nu veți îndura și veți renunța la luptă. Trebuie să știți că este a voastră și că puteți câștiga. Secretul biruinței în luptă este a ști că o putem câștiga. Aceasta nu înseamnă că nu vom fi doborâți, că nu vom pierde câteva bătălii, dar trebuie să știm că am câștigat deja.

„Voi spuneți: „Frate Branham, am nevoie de vindecare.”

Are nevoie cineva de vindecare astăzi? Să luăm următoarele în inima noastră: *„Făgăduința este a voastră.”* Credem noi aceasta din inimă? Este a noastră, este făgăduința noastră. Eu sunt o sămânță împărătească a lui Avraam, eu sunt moștenitor al fiecărei făgăduințe.

„Dar dacă o veți primi, nu o veți primi ușor. Vă spun aceasta: va trebui s-o luați de la Satan.”

Noi avem nevoie de vindecare, dar din cauza acestor rugăciuni reci care spun: „Oh, Dumnezeule, cutare și cutare..”, lucrurile nu funcționează, iar noi spunem: „Oh, cred că nu a mers!” El a spus că noi trebuie să luptăm pentru ea. Credeți că este a

voastră? Voi sunteți deja vindecați, dar trebuie să luptați pentru ea, trebuie s-o luați de la Satan. Știți ce înseamnă aceasta? Nu este ca și cum el ambaleză boala într-o cutie frumoasă și spune: „O iau de la tine!” Nu, dar noi trebuie să ne luăm făgăduința luptând cu el, trebuie să ne luăm vindecarea, sănătatea înapoi de la el.

„Satan ia în stăpânire sănătatea voastră, dar voi aveți dreptul să mergeți la el și să-i spuneți: „Dă-mi-o înapoi! Însmânează-mi-o! Vin în Numele Domnului, Stăpânul cerului și al pământului, și sunt moștenitorul său. Dă-o înapoi! Tu mi-ai luat fiica și ai făcut-o să se încurce cu băiatul greșit. Tu mi-ai luat băiatul și l-ai încurcat cu fata greșită. Eu pretind aceasta! Așa este. Eu îmi pretind copiii, pe fratele meu și sora mea. Da, Satan, tu i-ai luat din casa lui Dumnezeu, i-ai dus acolo afară, dar eu vin după ei și îi pretind!”

„Păi, cum știi tu?”

„Eu sunt moștenitorul tuturor lucrurilor. Amin. Mi-au fost date mie. Eu sunt moștenitorul și pot pretinde tot ce mi-a făgăduit Dumnezeu!” Amin. Iată-vă! „Este a mea!” Cum o veți obține, este ceva ce ați făcut voi? Nu, domnilor. Este darul nemeritat pe care Dumnezeu ni l-a dat nouă și este al nostru, ne aparține. Satan nu-l poate ține dacă mergeți la el în Cuvântul biblic autoritar, cu credință și-i spuneți „Lasă-l pentru că este al meu!” Amin.”

Ați înțeles? Să mai parcurgem încă o dată Rețeta aceasta pentru că este o bună Rețetă a succesului.

„Eu sunt moștenitorul tuturor lucrurilor. Amin. Mi-au fost date mie. Eu sunt moștenitorul și pot pretinde tot ce mi-a făgăduit Dumnezeu!” Amin. Iată-vă! „Este a mea”. Cum o veți obține, este ceva ce ați făcut voi? Nu, domnilor. Este darul nemeritat pe care Dumnezeu ni l-a dat nouă și este al nostru, ne aparține. Satan nu-l poate ține dacă mergeți la el în Cuvântul biblic autoritar, cu credință și-i spuneți „Lasă-l pentru că este al meu!” Amin.”

Trebuie să avem Cuvântul potrivit și credința potrivită.

Fratele Branham a spus în mesajul **Patriarhul Avraam** din 1964:

„După ce au trecut două mii de ani, El este încă aici în mijlocul nostru; puternicul Cuceritor care a rupt perdeaua în două, care a luat fiecare boală, care a luat totul asupra Lui, și a purtat slăbiciunile și bolile noastre la cruce, le-a biruit, și a înviat pentru neprihănirea noastră. După două mii de ani, El este viu ca să Se manifeste pe Sine ca Isus Hristos cel viu, printre Sămânța împărătească a lui Avraam care sunt moștenitori ai tuturor lucrurilor.”

Nu lăsați ca această afirmație să treacă pe lângă voi: *„moștenitori ai tuturor lucrurilor.”* El este Moștenitorul tuturor lucrurilor, iar noi suntem moștenitori împreună cu El.

„Oh, vai! Cei care primesc făgăduința Cuvântului, după ce trec prin test! Dacă puteți crede Cuvântul, sunteți sămânța lui Avraam. Acesta este felul în care ajungeți la Aceasta.”

Dacă nu veți putea trece testul Cuvântului, dacă vă îndoiiți de El, dacă sunteți puțin suspicioși cu privire la El, dacă de-abia îl puteți crede, dacă există ceva ce nu puteți crede, să nu veniți în rândul de rugăciune!”

Vedeți ce se întâmplă? Să spunem lucrurile astfel: dacă veniți în rândul de rugăciune cu suspiciune, îndoială și nesiguranță, și nădăjduiți că credința celor din rândul de rugăciune, care își vor pune mâinile peste voi, este mai mare decât a voastră, veniți degeaba, pentru că nădăjduiți și depindeți de credința altui om. Astfel, ne punem din nou în denominaționalism, în robie. În loc să merg în rândul de rugăciune cu propria mea credință, care nu are nimic de-a face cu ei, eu spun: „Dumnezeu a vorbit inimii mele, iar dacă voi trece prin acest rând de rugăciune, voi fi vindecat! Dacă voi urca aici sus și păstorul își va pune mâinile peste mine,

dacă bătrânii își vor pune mâinile peste mine, voi fi vindecat.”

Voi nu depindeți de mâinile predicatorului; nu depindeți de nimeni altcineva, ci aveți o făgăduință care a adus Cuvântul la viață în inima voastră, și acționați prin credința pe care v-a dat-o Dumnezeu în acel Cuvânt, și pe care El Îl aduce la împlinire.

Să nu ne aducem pe noi înșine în robie nădăjduind că va crede altcineva pentru noi. Uneori, eu cred că acesta este motivul pentru care ne panicăm și mergem să rugăm mai mulți oameni să se roage pentru noi. Există și o învoială în rugăciune și nu este nimic în neregulă cu aceasta. Dacă spuneți: „Vreau ca un anumit număr de frați să se unească cu mine în rugăciune într-o problemă”, nu este nimic în neregulă cu aceasta. Acest lucru este minunat! ! Dacă Dumnezeu vă pune aceasta pe inimă, puteți să vă uniți în rugăciune pentru o anumită problemă. Dar îi vedem pe unii că îi cheamă pe alții să se roage cu ei din pricina fricii. Ei se tem și își spun: „Dacă pot aduna destul de mulți oameni care să se roage, sunt sigur că Dumnezeu mă va asculta.” Dar această acțiune nu a fost determinată de credință, ci de frică, anxietate și grijă. Așadar este diferit când spunem: „Chiar simt că Dumnezeu Se mișcă în situația aceasta, simt să îi chem pe frații mei să se unească în rugăciune pentru cutare lucru”. Acolo este credința, iar Dumnezeu Se va mișca. Dar totul se face prin credință, nu prin teamă. Acum, noi suntem fii ai lui Dumnezeu, voi sunteți fii și fiice ale lui Dumnezeu, voi sunteți împărați și preoți.

„Eu nu m-aș comporta cu ușurință în jurul altarului până când nu aș primi destul har ca să știu că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat.”

De aceea, oamenii vin la altar și sunt salvați, anul următor vin la altar și sunt salvați, anul următor la fel, merg și fac ceva ce cred că nu a fost bine, apoi vin să fie salvați. Dar voi nu trebuie să fiți salvați de mai multe ori. Dacă trebuie să fii salvat din nou înseamnă că nu ai avut credință de la început, nici măcar nu ai știut ce înseamnă salvarea. Voi nu sunteți salvați de două sau de trei ori! Puteți aluneca și să veniți să vă pocăiți, dar nu sunteți salvați de mai multe ori.

„Iar odată ce veți trece prin acel vâl al necredinței, veți avea cheile în mâna voastră, ale morții, ale iadului și ale mormântului pentru că aveți un Biruitor care a biruit pentru voi. Atunci îl avem pe Evrei 13:8 care ne spune: „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci”. Cum o vom putea face?

Oameni de azi spun: „Oh, păi, vă spun eu, El este într-un anumit fel, El este.”

„El este același”, spune Biblia.

„Oh, păi El nu procedează și astăzi așa cum a făcut-o.”

Vom afla aceasta chiar acum, când vom vedea Cuvântul Său legitimat. Ce face El? Îl aruncă din nou înapoi în poala lor. Amin.

Adevărata sămânță a lui Avraam Îl crede. Ei Îl știu, iar în seara aceasta El stă așa cum a stat când l-a întâlnit pe Avraam acolo sus în zilele lui Lot, și a făcut acea minune, așa cum a stat când i-a spus Sarei ce a gândit în spatele Lui. Isus a făgăduit că Sămânța împăratească a lui Avraam, biserica, va vedea același lucru înaintea venirii Sale. Ce este aceasta? Trebuie să se întâmple. Dumnezeu a făgăduit-o. Isus a confirmat-o și a spus că va fi așa, și iată-ne astăzi aici! După două mii de ani, Îl vedem pe El în mijlocul nostru, fiind încă Marele Biruitor! El a biruit moartea, iadul, mormântul, toate superstițiile; a luat Cuvântul... Da.

El a spus: „Dacă rămâneți în Mine și Cuvântul Meu rămâne în voi, cereți ce vreți și vi se va da”. Ce a fost aceasta? Cuvântul, Hristos, care este în inima voastră. „Dacă rămâneți în Mine și Mă puteți înțelege, dacă puteți rămâne în Mine.”

Ascultați aceasta: „Dacă rămâneți în Mine, dacă Mă puteți înțelege.” Ce înseamnă să rămânem în El? Trebuie să avem descoperirea a Cine este El. Trebuie să-L înțelegem și să înțelegem căile Sale. A rămâne în El nu înseamnă să crezi într-o zi

și să nu mai crezi în ziua următoare, a rămâne în El înseamnă să înțelegi Cine este El.

*„Cel care crede în Mine, care Mă primește; nu care spune că crede, ci care poate să primească. Cel care aude Cuvintele Mele, **care înțelege Cuvintele Mele.**”*

Înțelegem că aceasta se bazează pe descoperire? Nu doar să auzi Cuvântul și să fii capabil să-l repeți, ci să înțelegi ce înseamnă El, ce spune El, să vezi tabloul Bibliei.

„...și crede în Cel care M-a trimis, are Viață veșnică și nu va veni la judecată, ci a trecut de la moarte la viață”. Iată-L aici, puternicul Biruitor!”

Înainte de a încheia, aș vrea să mai privim la un citat din mesajul **Întoarcere și Jubileu** din anul 1962:

„Dacă cineva și-a pierdut cumva moștenirea...”

Aici, fratele Branham ne-a vorbit despre Legea Jubileului. Noi știm că dacă un israelit s-a vândut în robie, o dată la șapte ani exista o eliberare a robilor și el putea fi liber. Dar după șapte ani sau șapte cicluri de șapte ani, când se împlineau patruzeci și nouă de ani, anul următor ne aduce la cel de-al cincizecilea an sau la Anul Jubiliar, Jubileu însemnând cincizeci. În Anul Jubiliar nu numai că robul putea fi liber, ci îi era restituit și tot ceea ce îi aparținea. Așadar, Jubileul nu însemna numai eliberarea, „a înțelege că eu sunt salvat”, Jubileul era mai mult decât a ști că ești salvat și că nu mai ești în robie. Jubileul înseamnă a înțelege că te-ai întors înapoi în poziția ta, cu tot ceea ce îți aparține; îți este înapoiat tot ceea ce ți-a aparținut, pentru că Jubileul înseamnă răscumpărare. Este mai mult decât o eliberare.

De-a lungul epocilor bisericilor a existat o eliberare a celor ce erau în robie, dar la sfârșitul epocilor am ajuns la timpul Jubileului, iar când s-a ajuns aici, nu numai

robul a fost eliberat, ci urma să-i fie restituit tot ceea ce i-a aparținut: descoperirea, înțelegerea, viața, Viața veșnică, totul s-a întors înapoi. Omul urma să primească înapoi tot ceea ce a pierdut Adam. Nu este doar o eliberare, ci o restituire, este răscumpărarea.

„Dacă cineva și-a pierdut cumva moștenirea dată de Dumnezeu, venea un an numit Anul jubiliar. La fiecare șapte ani, ei aveau un an de odihnă, un Sabat. La fiecare șapte zile, ei aveau un Sabat și la fiecare șapte ani, aveau un Sabat. Șapte Sabate erau patruzeci și nouă de ani, iar al cincizecilea era un Jubileu.

Iar în acest Jubileu, fiecare om care-și pierduse moștenirea cumva... Dacă el era născut liber și un israelit pursânge...”

Suntem noi un copil pursânge al lui Dumnezeu? Voi nu sunteți un hibrid sau ceva ce a fost hibridizat, care provine de undeva, ci ați venit de la Dumnezeu, din coapsele Sale, fiind un fiu adevărat, născut. Înțelegeți că atunci când vorbim despre împărați și preoți, trebuie să mergem să privim la Israel pentru că Israelul este întotdeauna umbra, simbolul, tipul. Pentru a fi preot, trebuia să fi fost în coapsele lui Aaron, pentru că preoția era prin succesiune, prin familie, prin Aron, s-a succedat prin fiul său, apoi fiul fiului său și așa mai departe.

Așadar, pentru a fi preot trebuia să fii pe linia corectă, iar pentru a fi împărat trebuia să fii tot pe linia corectă. Aceasta însemna că înainte de a fi exprimat ca împărat trebuia să te afli în coapsele unui împărat. Înainte de a fi exprimat ca preot trebuia să te afli în coapsele unui preot. Unde te aflai tu înainte de a fi exprimat în preoția lui Melhisedec? Unde te aflai tu înainte de a fi exprimat ca împărat? Erai în Împărat, în coapsele Sale duhovnicești, în Gena duhovnicească a Vieții Sale, care acum este în tine și care atunci era în El. Tu trebuia să vii pe linia corectă! Nimeni nu putea fi împărat, nu putea să-l facă cineva, pentru că acesta nu era un corb care-și pune pe el pene de vultur sau de porumbel, nu. El trebuia să se nască pentru acel scop, trebuia să fie pe linia corectă. Dacă voi sunteți împărați și preoți, atunci v-ați aflat în pântecul lui Dumnezeu dinainte de întemeierea lumii, pentru că El este Împăratul și Preotul.

Isus Hristos a venit ca Împărat al împăraților, iar voi vă aflați în El când era aici. El este Împăratul împăraților, iar voi sunteți împărați. Voi veniți pe linia aceea, deci aveți dreptul să fiți împărați și preoți, pentru că veniți pe linia corectă; dacă sunteți împărați și preoți există o origine atașată la preoție și la linia împărătească. Atunci, cine vă va lua aceasta? Voi v-ați născut să fiți împărați și preoți. Înainte să vă nașteți în această viață, erați o sămânță genă în gândurile lui Dumnezeu, ați fost rânduiți să fiți în această poziție și nimeni nu vă va mișca din ea, iar această poziție deține putere, autoritate și stăpânire.

Noi nu înțelegem care este poziția noastră, din cauza amneziei spirituale, și pribegim prin viață nădăjduind că într-o zi vom fi împărați și preoți, spunând că încă nu suntem în poziție și că nu avem putere să biruim. Dar prin Puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu, prin descoperire, din pricina liniei de pe care venim, El ne aduce înțelegerea cu privire la care este poziția noastră, la faptul că noi suntem acum împărați și preoți peste o împărăție duhovnicească, iar când înțelegem că suntem aceasta, poziția ne dă putere să biruim, pentru că știm cine suntem, ce trebuie să facem și cunoaștem Cuvântul care ni se aplică.

Noi nu pribegim, nu mergem înapoi și încolo, ci suntem asigurați, înrădăcinați, știm cine suntem și mergem mai departe în calitate de împărați și preoți privind cum totul în jur se dă la o parte pentru că suntem în poziție. Amin! Puterea care vine de la Dumnezeu nostru ne dă poziția. De-a lungul epocilor bisericilor, noi ne-am pierdut poziția, am fost în robie, iar moștenirea ne-a fost legată și învăluită în tot felul de absurdități. Ne-am pierdut moștenirea și am fost separați de făgăduințe, trăind fără privilegiile și fără pământul nostru. Dar a venit un Jubileu.

„Iar în acest Jubileu, fiecare om care-și pierduse moștenirea cumva... Dacă el era născut liber, un israelit pur-sânge, indiferent cine deținea moștenirea lui, trebuia să i-o dea înapoi gratuit. El nu trebuia să plătească nimic; nu trebuia să facă nimic...”

Noi nu trebuie să plătim pentru această libertate deoarece plata a fost făcută deja. Înțelegeți prieteni? Vorbim despre Jubileul nostru, despre noi care am fost aduși înapoi în poziția noastră, înapoi la moștenire, la pământul care a fost rânduit

pentru voi și pentru mine, asemenea omului care nu trebuia să plătească niciun preț și să nu facă nimic pentru eliberarea sa.

Aici nu este vorba despre a face corect lucrurile, despre a plăti un preț, ci este vorba despre a crede ceea ce a fost făcut deja, despre o descoperire duhovnicească a Cuvântului lui Dumnezeu care ne pune în poziția care este deja a noastră.

„El nu trebuia să plătească nimic; nu trebuia să facă nimic, ci doar să se oprească din ceea ce făcea și să se întoarcă înapoi la moștenirea sa.”

Noi a trebuit să ne oprim doar din a trăi viața unei găini, o viață denominațională. Puiul de vultur nu a trebuit să facă nimic pentru că tot ce a trebuit să se facă, era deja făcut; și tot ce trebuia să facă el, era să-și deschidă aripile și să dea din ele. Voi nu trebuie să faceți nimic, nu trebuie să plătiți nimic, ci tot ceea ce trebuie să faceți este să vă opriți din ceea ce faceți și să vă întoarceți la moștenirea voastră.

Acest Mesaj a venit ca să frângă amnezia noastră spirituală, a venit ca un Jubileu. A fost Trâmbița Jubileului, a fost o mare Trâmbiță, care ne aduce înapoi la ce? La credința părinților noștri de la Rusalii. Ce este Cincizecimea? „Cincizeci”. Cuvântul „cincizecime” înseamnă „cincizeci”. Este Jubileul. Unde ne-a adus El? Înapoi la credința originală a părinților noștri de la Rusalii. Deschiderea Pecetilor a fost Trâmbița Jubileului nostru care ne-a chemat înapoi, iar noi nu a trebuit să plătim nimic, nici să facem ceva, ci doar să ne oprim din a face ceea ce făceam, să ne oprim din a mai trăi o viață firească, din a trăi în denominațiuni și dogme și să ne mutăm înapoi în moștenire. Ne-a fost dată deja, este a noastră, a fost scrisă deja, și nu trebuie să facem nimic, nu trebuie să schimbăm cuvintele, nu trebuie să aranjăm nimic, ci doar să ne mutăm înapoi în ea.

„El avea dreptul la ea.”

Aceasta înseamnă că noi avem dreptul la acest Cuvânt descoperit. Este dreptul nostru. Voi nu nădăjduiți că veți primi Cuvântul descoperit, nu, voi aveți dreptul la acest Cuvânt făgăduit.

„Era un drept dat de Dumnezeu pentru că el îl moștenise, prin har, fiind dat părinților săi și transmis an după an. Indiferent ce avea loc, dacă el îl pierdea, trebuia să fie eliberat. Însemna că harul este dat pentru fiecare individ, ca să se poată întoarce la moștenirea lui de drept. Ce tablou ne oferă în seara aceasta cu privire la biserica din aceste zile din urmă!”

Înțelegem tabloul?

„Puteți vedea ce face omul și ce face Dumnezeu. Ceea ce face omul eșuează și va eșua, a eșuat și va eșua întotdeauna. Dar ceea ce face Dumnezeu este veșnic și trebuie să rămână așa pentru totdeauna. Nimic nu poate îndepărta aceasta. Dumnezeu l-a dat; este darul Său liber, iar prin vederea Sa suverană l-a văzut mai dinainte și l-a poziționat, neexistând nimic să-l mai poată lua. Este acolo pentru veșnicie. Jubileul era calea lui Dumnezeu de a-Și arăta harul pentru poporul Său ca să-i restituie sau să-i aducă înapoi la poziția lor de drept.”

Ce a făcut chemarea Jubileului nostru la deschiderea Pечеților? Ce a făcut? Ne-a adus înapoi în poziția noastră de drept, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. A luat Cartea Răscumpărării și a pus-o înapoi în mâinile omului, așa că tot ce a pierdut Adam îi aparține acum Miresei, copiilor lui Dumnezeu; ne-a fost dată înapoi, și noi trebuie doar să umblăm prin credință, să încetăm să facem ceea ce facem și să ne mutăm înapoi în Moștenirea noastră, Moștenirea noastră fiind acest Cuvânt descoperit. Nu paginile tipărite, ci Cuvântul făcut trup, Cuvântul descoperit este Moștenirea noastră, iar noi trebuie să ne oprim din a face ceea ce facem, să încetăm să mai trăim ca un rob. Să încetăm cu mentalitatea de rob, de a trăi cu ideile altora. Să nu mai lucrăm în câmpul altuia, ci să ne întoarcem înapoi la porțiunea noastră, la moștenirea noastră, pentru că am fost chemați să fim Mireasa din aceste zile din urmă.

Pentru mine există o moștenire, o porțiune, aceasta fiind măsura deplină a Noului Testament; aceasta este porțiunea mea, și eu o pot trăi. Fiecare făgăduință din Carte este a mea, de aceea, tot ce trebuie să fac este să încetez să mai fac ceea ce fac, să încetez să mai lucrez în câmpul altuia și să mă întorc la moștenirea mea. Să mă mișc înapoi în poziția dată de Dumnezeu mie, iar în poziția aceea există Putere pentru că am fost poziționat acolo de către Dumnezeu.

Acum vom merge la mesajul **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită:**

„Pentru că este eliberată treptat, așa cum s-a întâmplat prin proroci și așa mai departe, până când a fost făcută cunoscută în mod desăvârșit „Dumnezeirea în trupul lui Hristos”.

Iar acum, este făcut cunoscut Hristos în Biserică. Totul este descoperirea lui Dumnezeu, ca s-o aducă pe Eva înapoi în poziția ei corectă, din nou cu Soțul ei.”

De ce a fost trimis Mesajul? De ce a venit Mesajul? Care este scopul Mesajului? Deschiderea Pecetilor a fost Trâmbița Jubileului. Care a fost scopul Ei? S-o ducă pe Eva duhovnicească înapoi în poziția ei. Chemarea Jubileului este: Încetați să faceți ceea ce faceți! Încetați să mai gândiți în felul în care gândiți, să slujiți în felul în care o faceți și întoarceți-vă înapoi în poziția voastră ca împărați și preoți ai lui Dumnezeu! Întoarceți-vă la înțelegerea că voi sunteți moștenitorii tuturor lucrurilor împreună cu El, la șederea voastră în locurile cerești cu Hristos Isus, în calitate de fiu al lui Dumnezeu, cu stăpânire! Voi nu râvniți la câmpul altuia, ci aveți stăpânire asupra păcatului, a cărnii, a lumii și a Diavolului.

„Totul este descoperirea lui Dumnezeu, ca s-o aducă pe Eva înapoi în poziția ei corectă, din nou cu Soțul ei. Soțul Bisericii este Dumnezeu, iar Biserica este Mireasa Sa.”

Care a fost scopul Mesajului? Să determine Mireasa să audă Trâmbița Jubileului. Să

o aducă la înțelegerea că ea și-a pierdut moștenirea, că a fost în robie, biserica Alfa a căzut, a murit și a intrat în pământ, unde a putrezit ca să se întoarcă înapoi ca Biserica Omega.

Acum este timpul stăpânirii totale, a moștenirii totale. Mesajul a venit ca Trâmbiță a Jubileului, Pecetele au fost deschise ca să sune din Trâmbiță; a fost o descoperire a lui Dumnezeu ca s-o aducă pe Eva înapoi, în poziția ei. De ce este aici? Nu este aici ca să ne arate că a existat un profet mare în țară. Mesajul nu a venit să ne arate un profet mare. Nu! Dumnezeu a făcut aceasta ca să ne atragă atenția să-l ascultăm pe acel profet pentru ca El să ne poată da Mesajul Său care a fost să o aducă pe Eva din nou înapoi în poziția ei, cu Soțul ei. Unde? Așezați pe scaunul de domnie, ca și comoștenitori ai tuturor lucrurilor.

Acum, Ea și Puternicul Biruitor au fost uniți împreună în unirea invizibilă, iar dacă am fost uniți într-o unire invizibilă, am biruit deja toate lucrurile. Astfel, acum se va manifesta ceea ce a avut loc pe tărâmul nevăzut, pozitivul a avut parte de o unire, iar acum, Dumnezeu va începe să arate în negativ ceea ce s-a întâmplat deja. Încercare după încercare, împrejurare după împrejurare, biruință după biruință, El arată pe acest tărâm ceea ce a avut loc deja. Voi ați biruit deja toate lucrurile, ele sunt deja ale voastre, sunteți deja poziționați. Voi sunteți un împărat și un preot. De ce va fi nevoie? Să credem aceasta, să acționăm în consecință, să vorbim prin inspirație, și să privim cum se dă totul la o parte din calea noastră.

Aș vrea să mai citesc un citat din mesajul **Evenimente clarificate prin prorocie** din anul 1965:

„Creștinul nu are în armura sa nici măcar un lucru științific. Știați aceasta? Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, blândețea, smerenia, răbdarea, credința, Duhul Sfânt, sunt nevăzute de știință, dar acestea sunt singurele care sunt adevărate și care vor dura.”

Unde este moștenirea noastră? Este nevăzută. Unde este poziția noastră? Este

nevăzută. Știința nu o poate vedea. „Eu sunt moștenitor împreună cu Hristos și stau în locurile cerești cu El.” „Cu adevărat? Păi, tu stai aici!” Știința nu o poate vedea, dar lucrurile care nu se văd sunt lucrurile care sunt adevărate, reale, pe când cele ce se văd, sunt false.

„Eu sunt deja cu Hristos, sunt un împărat și un preot!

„Păi, nu prea arăți ca un împărat!”

Tu nu poți vedea pentru că privești prin ochii științei. Privești cu o înțelegere firească, și nu vezi realitatea pentru că lucrurile care nu se văd sunt lucrurile reale și veșnice. Pentru a vedea lucrurile care nu se văd este nevoie de o descoperire de la Dumnezeu. Voi nu vedeți cu acești ochi și nu auziți cu aceste urechi, dar există un set de ochi și de urechi care pot vedea și auzi. Ei pot auzi și vedea realitățile nevăzute ale lui Dumnezeu, dar totul se va înfăptui prin descoperirea adusă unui anumit grup de oameni.

Noi nu trebuie să mai trăim o viață firească. Nu este în regulă să continuăm să facem ceea ce am făcut sub cei patruzeci și nouă de ani, sub cele șapte cicluri ale epocilor bisericilor. Nu trebuie să mai slujim sub ideile cuiva, nădăjduind că altcineva ne va hrăni, să fim în robie sub sistemul cuiva. Acestea nu vor mai funcționa. Trâmbița Jubileului a sunat, de aceea trebuie să încetăm să mai facem ceea ce am făcut și să ne întoarcem înapoi la moștenirea noastră, cu credință, pentru că suntem moștenitori împreună cu El. Eu sunt un copil al lui Dumnezeu, un fiu al Împăratului, vin pe linia corectă, iar acum am o Împărăție duhovnicească. Eu fac parte dintr-o preoție împărătească. Se va arăta aceasta? Absolut! Eu voi face parte din Ea, dar aceasta nu înseamnă că acum nu sunt aceea.

Vă încurajez pe toți să încetați să vă mai luptați cu firea! Noi nu ne războim cu firea. Să încetăm deci, să ne mai războim cu ea. Să încetăm să reparăm lucrurile prin încercările noastre firești. Să încetăm să folosim toate armele noastre firești ca să încercăm să manipulăm situațiile pentru a face ca lucrurile să funcționeze. Să

ne ocupăm poziția de împărați și preoți duhovnicești, să cugetăm asupra Cuvântului lui Dumnezeu și să ne rugăm ca El să ne dea răspunsul; Cuvântul dintr-o anumită situație pe care să-l conectăm aici. Dacă procedăm așa, Cuvântul acela va fi al nostru. Nu-mi pasă dacă așteptăm douăzeci și cinci de ani, cinci ani, cinci luni sau cinci minute, aceasta nu contează. Dacă primesc o descoperire și iau acel Cuvânt și Îl aplic aici prin credință, voi avea ceea ce am cerut. Să începem să ne comportăm ca împărați și preoți, și nu ca orice altceva.

Noi nu suntem copiii acestei lumi, ci ai Împărăției. Să ne ridicăm cu toții în picioare.

Vă mai amintiți povestea spusă de fratele Branham despre piața de sclavi? Cum negustorii de sclavi mergeau la piața de sclavi. A spus această poveste de nenumărate ori și o știm cu toții. El a spus că acolo era un sclav care nu se comporta ca ceilalți. Oh, eu vreau să fiu omul care nu se comportă ca și ceilalți pe acest pământ. Vreau să ies în evidență în ochii lumii, ca ei să spună: „Omul acela nu este ca ceilalți!”

Ei au început să întrebe: „Îl hrănești mai bine? Este șeful celorlalți?”

„Nu, el este în aceeași situație ca și ceilalți.” El trebuie să lucreze, să meargă la magazin, trebuie să doarmă, trebuie să trăiască o viață firească, părul lui încărunțește sau cade pentru că este în același loc ca și ceilalți. Dar cu toate acestea, nu se comportă ca niciunul dintre ei. Sclavul acela a ieșit în evidență la târgul de sclavi și cineva a spus: „Vreau să-l cumpăr pe acela”, dar răspunsul a fost: „El nu este de vânzare!”

„Ce-l face diferit?”

„M-am întrebat și eu aceasta până când am aflat că deși este sclav și se află departe de casă, el știe că în țara sa de origine, tatăl său este împăratul tribului. Astfel, deși este departe de casă, el se comportă ca fiul unui împărat”.

Noi nu mai suntem în situația în care era el, pentru că noi suntem un popor liber. În țara noastră natală, pe tărâmul duhovnicesc, noi suntem liberi. Noi nu mai suntem în robie, ci am fost eliberați și suntem aici numai ca să Îl exprimăm pe El. Suntem aici numai pentru scopul Său, pentru slava Sa și pentru exprimarea Sa. Noi nu suntem aici ca să fim pedepsiți sau ca să suferim, ci suntem aici numai pentru a aduce slavă Numelui Său, pentru ca El să Se poată manifesta pe Sine prin Mireasă.

Astfel, dacă putem să ne întoarcem la poziția noastră de drept și știm că suntem împărați și preoți când, în gândirea Sa desăvârșită Dumnezeu îngăduie să ne iasă în cale o încercare, nu vom cădea la pământ dând din picioare și țipând ca un copil de trei ani și nu vom spune: „Doamne, de ce mi se întâmplă aceasta?” Dacă o facem, nu dăm dovadă că ne amintim că suntem împărați și preoți, ci dovedim că ne întoarcem înapoi la amnezia spirituală. „Oh, Doamne, este cel mai cumplit lucru ce s-a întâmplat...”

Noi știm că în anumite situații trupul nostru reacționează prin teamă și frică, nu putem evita aceasta. Trupul poate simți frică, anxietate, poate fi trist, dar înăuntru există Ceva care va prelua controlul acelor emoții și va spune: „Știi ceva, eu sunt un fiu, o fiică a lui Dumnezeu! Eu nu mai sunt în robie în această situație, nu mai sunt un sclav al acestor emoții, nu mai sunt în robia acestei lumi, ci sunt un împărat și un preot și mă voi comporta ca atare, deși sunt departe de casă și în mijlocul unei situații rele!” Având această descoperire, Mireasa poate face față oricărei situații. Noi nu mai suntem în amnezie spirituală, în robie față de lucrurile lumii așa că haideți să nu mai îngăduim ca teama să dicteze fiecare decizie a noastră, să nu mai îngăduim ca firea, pofta, lumea, să ne controleze sau să controleze răspunsurile noastre! Noi nu mai suntem robii acestor lucruri, ci toate se află sub stăpânirea noastră, ne-am ridicat deasupra lor și vom acționa numai pe baza Cuvântului. Vom avea credință în Cuvânt că El va aduce la împlinire tot ce spune că va aduce la împlinire, pentru că nu ne bazăm pe emoțiile noastre, pe o gândire firească, pe o tradiție trecută, ci ne bazăm pe Cuvânt și numai pe Cuvânt. Noi suntem împărați și preoți și știm că pentru a lucra pe acest tărâm trebuie să lucrăm prin Cuvântul Său, iar dacă vom lucra prin Cuvântul Său în cele nevăzute, El Se va manifesta în cele văzute.

Noi trebuie să venim cu gândirea potrivită, cu înțelegerea potrivită, cu abordarea potrivită și indiferent ce se va întâmpla, totul va trece sub picioarele noastre. Noi trebuie să continuăm să mergem mai departe, prieteni. Trebuie să știm că Țara este a noastră, trebuie să cunoaștem chemarea Jubileului, ce înseamnă ea, apoi trebuie să mergem înapoi și să scoatem impostorii afară din Ea. Trebuie să faceți aceasta. Trâmbița Jubileului a sunat și știți că pământul este al vostru, dar trebuie să mergeți și să scoateți impostorii afară. Trebuie să cultivați pământul dacă el este în ruină. Voi sunteți un împărat și un preot și trebuie să vă întoarceți înapoi pentru că aveți ceva de făcut. Noi nu așteptăm să facă Dumnezeu totul pentru că știm cine suntem, știm care este slujba noastră. Haideți deci, să o facem și să vedem cum ia Dumnezeu totul din calea noastră.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, prieteni. Să ne rugăm!

-Amin-